

Ikt. sz.: NOB/8-1/2013.

NOB-1/2013.
(NOB-72/2010-2014.)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Nemzeti összetartozás bizottságának**
2013. február 19-én, kedden, 10 óra 3 perckor
az Országház földszint 1. számú tanácstermében
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
<i>Napirend elfogadása</i>	5
<i>Dr. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes, tárca nélküli miniszter meghallgatása</i>	5
<i>A határon túli magyarokra vonatkozó feladatok végrehajtásáról szóló J/9399. számú beszámoló általános vitája első helyen kijelölt bizottságként, és a határon túli magyarokra vonatkozó feladatok végrehajtásáról szóló H/... beszámoló elfogadásáról szóló határozati javaslat (Döntés bizottsági önálló bizottsági indítvány benyújtásáról)</i>	5
<i>Dr. Semjén Zsolt kiegészítése</i>	5
<i>Kérdések, észrevételek, reflexiók</i>	12
<i>Válaszadás, reagálás</i>	22
<i>További kérdések, észrevételek</i>	33
<i>Ismételt válaszadás, reagálás</i>	33
<i>Határozathozatalok</i>	34
<i>A bizottság 2013. évi tavaszi munkatervének megbeszélése és elfogadása</i>	35
<i>Határozathozatal</i>	36
<i>Egyebek</i>	36

Napirendi javaslat

- 1. Dr. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes, tárca nélküli miniszter meghallgatása**
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. Törvény 41. §-a alapján)
- 2. a) A határon túli magyarokra vonatkozó feladatok végrehajtásáról szóló beszámoló (J/9399. szám)**
(Általános vita)
(Első helyen kijelölt bizottságként)
- b) A határon túli magyarokra vonatkozó feladatok végrehajtásáról szóló beszámoló elfogadásáról** szóló határozati javaslat (H/.... szám)
(Döntés bizottsági önálló indítvány benyújtásáról)
- 3. A bizottság 2013. évi tavaszi munkatervének megbeszélése és elfogadása**
- 4. Egyebek**

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Potápi Árpád János (Fidesz)**, a bizottság elnöke
Dr. Kovács Ferenc (Fidesz), a bizottság alelnöke
Dr. Szili Katalin (független)
Csóti György (Fidesz)
Ékes Ilona (Fidesz)
Dr. Hoppál Péter (Fidesz)
Kószegi Zoltán (Fidesz)
Szávay István (Jobbik)
Kalmár Ferenc András (KDNP)
Dr. Stágel Bence (KDNP)

Helyettesítési megbízást adott

Dr. Kovács Ferenc (Fidesz) megérkezéséig Potápi Árpád Jánosnak (Fidesz)
Dr. Szili Katalin (független) távolléte idejére dr. Kovács Ferencnek (Fidesz)
Dr. Hoppál Péter (Fidesz) távolléte idejére Ékes Ilonának (Fidesz)

Meghívottak részéről

Hozzászóló

Dr. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes, tárca nélküli miniszter

Megjelent

Répás Zsuzsanna nemzetpolitikáért felelős helyettes államtitkár
(Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium)

(Az ülés kezdetének időpontja: 10 óra 03 perc)

Napirend elfogadása

POTÁPI ÁRPÁD JÁNOS (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Jó napot kívánok! Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Sok szeretettel köszöntök mindenkit a Nemzeti összetartozás bizottsága mai ülésén, és kívánok egyúttal mindenkinek békés, boldog, egészségben és sikerekben gazdag boldog új évet is, mert ebben az esztendőben, 2013-ban az első bizottsági ülésünkön veszünk részt.

Köszöntök minden megjelentet! Köszöntöm képviselőtársaimat, a munkatársakat, illetve a sajtó képviselőit, és külön köszöntöm Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes urat, aki elfogadta a meghívásunkat, így az első bizottsági ülésünket vele tudjuk megtartani, vele tudjuk elkezdni az esztendőt. Továbbá köszöntöm a nemzetpolitikáért felelős államtitkár asszonyt, Répás Zsuzsannát, neki is köszönjük, hogy elfogadta meghívásunkat. Ő már szinte bizottsági tagnak számít, hiszen minden második-harmadik bizottsági ülésünkön jelen van.

Szeretném tájékoztatni bizottságunkat, hogy dr. Dorosz Dávid képviselőtársunk 2013. február 11-én kilépett a Lehet Más a Politika országgyűlési képviselőcsoportjából, így bizottsági tagsága megszűnt. Ezzel egy időben a frakció létszáma az Országgyűlésről szóló törvényben foglalt 12 fő alá csökkent, így új tag delegálására sem került sor. Jelenleg a bizottság létszáma 11 fő. Ahogy körülnézek, illetve, ahogy az aláírások gyűlnek, megállapítom, hogy bizottságunk a mai ülésen határozatképes; jelzem, hogy Kovács Ferenc alelnök urat én helyettesítem.

Tisztelt Bizottság! Megkérdem, hogy elfogadják-e a napirendi javaslatot. Aki elfogadja, kérem, jelezze! *(Szavazás.)* Úgy látom, hogy egyhangúlag fogadtuk el. Köszönöm szépen.

Dr. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes, tárca nélküli miniszter meghallgatása

A határon túli magyarokra vonatkozó feladatok végrehajtásáról szóló J/9399. számú beszámoló általános vitája első helyen kijelölt bizottságként, és a határon túli magyarokra vonatkozó feladatok végrehajtásáról szóló H/... beszámoló elfogadásáról szóló határozati javaslat (Döntés bizottsági önálló bizottsági indítvány benyújtásáról)

Rá is térünk a napirendi javaslat megtárgyalására. Javaslom a bizottságnak, és kérem miniszterelnök-helyettes urat is, hogy az első két napirendi pontot, mivel a témája gyakorlatilag ugyanaz, illetve nagyon nagy átfedés van a kettő között, vonjuk össze. Első napirendi pontunk miniszterelnök-helyettes úr meghallgatása, második napirendi pontunk pedig a határon túli magyarokra vonatkozó feladatok végrehajtásáról szóló beszámoló, ami J/9399. számon került kiosztásra - itt majd első helyen kijelölt bizottságként döntenünk kell az általános vitára való alkalmasságról is -, és ehhez kapcsolódik a b) pont, amely egy bizottsági önálló indítvány benyújtásáról szóló döntés lesz. Ezt is megkaphatták, olvashatták képviselőtársaim, mely gyakorlatilag arról szól, hogy mi elfogadjuk és támogatjuk a J/9399. számú beszámolót. Ha ezt így elfogadják, akkor meg tudjuk kezdeni mai ülésünket. *(Egyetértő bólogatások a képviselők részéről.)* Át is adom a szót miniszterelnök-helyettes úrnak. Köszönöm szépen.

Dr. Semjén Zsolt kiegészítése

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterelnök-helyettes, tárca nélküli miniszter: Nagyon szépen köszönöm.

Igen Tisztelt Elnök Úr! Igen Tisztelt Bizottság! Először is köszönöm a lehetőséget, hogy itt lehetek, és annak a bölcs javaslataknak megfelelően, hogy a két napirendi téma együtt kerüljön megtárgyalásra, mivel az előterjesztés itt van előttünk írásban, azt most nem fogom elmondani szó szerint, hanem inkább azokat a kiegészítéseket tenném hozzá, melyeknek

aktualitása van az elmúlt két hónap tekintetében, hiszen ez értelemszerűen 2012 végéig foglalja magában a történéseket, alapvetően a MÁÉRT iránymutatásának megfelelően, ezért most egy vázlatos áttekintést adnék, és természetesen utána a kérdéseket, meglátásokat, hozzászólásokat örömmel veszem.

Az egész nemzetpolitikának van egy filozófiája, nevezetesen a filozófia az, hogy minden nemzetnek az az ontológiai értelme, hogy a sajátos kultúráját, gazdagságát az egyetemes emberiség számára hozzáférhetővé tegye, hiszen minden nemzet egy olyan sajátos érték-gazdagság, amit csak és kizárólag az az adott nemzet tud adni az egyetemes emberiségnek. Következésképpen a magyar nemzetnek is az a feladata, hogy azt a csodálatos örökséget, ami a miénk, ezt kimunkáljuk, megőrizzük és felmutassuk. Ahhoz, hogy ezt megtehessek, két dolgot világosan kell látnunk, hogy a magyar állam munkája értelme nem pusztán az adminisztratív közigazgatás, hanem a magyar állam értelme a magyar nemzet megmaradásának a szolgálata. Másfelől pedig a magyar nemzet egy sajátos nemzet, hiszen történelmi okokból kifolyólag a magyar nemzet három részre van szakadva - van az anyaországi magyarság, a Kárpát-medencei magyarság és a diaszpóra magyarsága -, és hogyha bármelyik nemzetrész elveszik, akkor az egyetemes magyarság lesz szegényebb, következésképpen azt az érték-gazdagságot, amit az egyetemes magyarság jelent, nem tudjuk megőrizni, nem tudjuk kimunkálni, és nem tudjuk hozzáférhetővé tenni az egyetemes emberiség számára. Ezért, amikor a saját nemzeti értékeink megőrzésén munkálkodunk, akkor ezáltal a leegyetemesebb szolgálatot tesszük az emberiségnek is.

Ezt a gyakorlati feladatok szintjére lefordítva, szembe kellett néznünk azzal, hogy az asszimiláció felgyorsult a Kárpát-medencében is és a diaszpórában is. Ennek részint természetes okai vannak, hiszen a diaszpórában a többségi nemzetek közé szétszórtott magyarság jobban ki van téve az asszimilációnak, a Kárpát-medencében és a diaszpórában a vegyes házasságok is szintén akarva-akaratlanul az asszimilációt erősítik, és szembe kell néznünk azzal, hogy a hagyományos támogatási formák szükségesek, de önmagukban nem elégségesek az asszimiláció megállítására vagy megfordítására. Ehhez egy nagyon erős impulzus kell, és ez a nagyon erős impulzus az állampolgárság megadása, vagyis a nemzet közjogi egyesítése. Ezért volt valóban történelmi lépés az, amikor az új Országgyűlés megalkotta az állampolgársági törvényt, amely lehetővé teszi az egyetemes magyarságnak az állampolgárság általi közjogi egyesítését.

Örömmel jelentem azt, hogy a honosítás töretlen lendülettel zajlik, közelítünk a 400 ezres kérelmezői számhoz. A szükséges törvénymódosításokat is megcselekedtük, következésképpen a lehetségesig leegyszerűsítettük az elmúlt időszak tapasztalatai alapján az ügyintézés, az anyakönyvezési részeket is, s ez nemcsak a kedvezményezett honosítás tekintetében van így, hanem az állampolgárság megállapítása tekintetében is. Ma csak szeretnék emlékeztetni arra, hogy a diaszpóra életét megkeserítette az, ha például néhány hónappal lejárt valakinek az útlevele, mert akkor szinte előről kellett kezdeni az állampolgárság megállapításának a procedúráját. Ezért egy vaskos törvénymódosítást és jogszabály-módosítást, rendeletmódosítást hajtottunk végre, melynek lényege az, hogy egyszerűbbé és ésszerűbbé tettük az állampolgárság megállapítását. Például visszamenőlegesen feldolgoztuk az összes állampolgárságról való lemondást, következésképpen egy állampolgárság-megállapításnál - szimbolikusan szólva - egy gombnyomással meg lehet mondani, hogy az illető vagy az ősei lemondtak-e a magyar állampolgárságról, és amennyiben nem, akkor ennek alapján kiadhatók a magyar okmányok. A Magyar-program keretében történt ez az egyszerűsítés, ami azt jelenti, hogy most már sokkal kisebb bürokráciával, de mégis anyakönyvi precizitással tudjuk a honosítást és az állampolgárság megállapítását végezni. Fontos az, hogy az érdeklődés töretlen, nem csökken a kérelmek száma, és elmondhatjuk, hogy hetente 4 ezren adják be a kérelmüket.

Két dolgot tettünk még, ami nívum a korábbi állampolgárság-megállapításhoz képest mindezeken túlmenően. Részint a Kárpát-medencében még további konzulokkal erősítettük meg konzulátusainkat, ami lehető teszi azt, hogy ki tudjanak menni a kisebb településekre is. Tehát nemcsak arról van szó, hogy bejönnek a polgárok a konzulátusra beadni a kérelmüket, hanem a konzul ki tud menni a településekre, és helyben be tudja gyűjteni az állampolgársági igényeket, természetesen szorosán együttműködve a magyar szervezetekkel. A diaszpóra tekintetében két nagyon komoly lépést teszünk. Az egyik az, hogy mintegy 50 konzult fogunk kiküldeni a diaszpórába, kifejezetten azért, hogy az állampolgárság-megállapítást, illetve a kedvezményes honosítást segítsék. Ez lehetővé teszi azt, hogy ez az ember - gondoljunk most olyan országokra, mint az Egyesült Államok, Ausztrália vagy Kanada, mely kontinensnyi ország, és a magyar közösségek akár több ezer kilométerre laknak a konzulátustól vagy a nagykövetségtől - végig tudja járni a magyar közösségeket az általunk ismert magyar szervezetek listájával a kezében, és segíteni tudja az állampolgárság-megállapítást, vagy, azok esetében, akik a Kárpát-medencéből mentek ki, nekik a kedvezményes honosítást.

Hasonlóképpen, mintegy 50 embert a Kőrösi Csoma Sándor Program keretében kiküldünk szintén a diaszpórához, az ő feladatuk, szinte népművelőként a magyar nyelv tanítása, a kulturális élet felpozíciója, de nem titkolt dolog, hogy ők is jótékonyan fognak hatni az állampolgársági kérelmek tekintetében azok gyors és bürokráciamentes lebonyolítására, illetve azáltal, hogy a magyar kulturális élet felpozíciója, ez jótékonyan fog hatni az állampolgársági kérelmekre is. Tehát azt gondolom, hogy a diaszpóra irányában ilyen lépések még nem történtek, és ez a 2x50 ember azáltal, hogy elmegy a diaszpórához, és nem azt várja, hogy a diaszpóra menjen be a konzulátusra és a nagykövetségre, ez a magyar identitás megerősítését fogja hozni.

Nem az állampolgársághoz tartozik, de fontos, hogy a diaszpóra tekintetében útnak indítottuk a Julianus-programot. Ennek az a lényege, hogy a tárgyi örökséget is felmérjük, hiszen gondoljunk bele, hogy számos olyan magyar közösség van, mely létrehozott értékeket, de a magyar közösség eltűnt arról a környékről, és azt az értéket már nem tudja tovább őrizni. Gondoljunk arra, hogy például az 1910-es években, akik kimentek az Egyesült Államokba, ott létrehoztak magyar templomot, magyar könyvtárat, a magyar élet intézményeit, és ma azon a helyen kínai negyed van. Ezek az értékek minden erőfeszítésünk ellenére nem tarthatók meg, hiszen egy más kultúrájú nép lakja azt a környéket, viszont az utolsó pillanatban fontos, hogy legalább a dokumentációját megcsináljuk egy temetőnek, egy sírnak, egy templomnak, egy könyvtárnak, egy magyar háznak, ami ott volt, illetve természetesen, azt, ami megtartható, megerősítjük, és magyar funkciójában megtartjuk.

Ez azért nagyon fontos, mert az utolsó pillanatban vagyunk, hogy összegyűjtsük azt, hogy a magyarság mit adott a befogadó nemzetnek, és az adott diaszpóra magyarsága mit adott az egyetemes magyarságnak. Így a Julianus-program keretében összegyűjtjük a tárgyi örökséget, ami egyébként nem titkolt módon jótékony hatással lesz a magyar szervezetek életére, hiszen egy olyan feladatot kapnak, hogy a magyar értékeket, a magyar emlékeket gyűjtsék össze. Természetesen ezt a nagykövetségekkel és a minisztérium kulturális részével együttműködve teszik, de ezek a turisztikai programokba is be fognak kerülni, ezáltal lehetővé tesszük azt, hogy azok a magyarok, akik egy adott országba mennek, kapjanak egy összefoglalást, hogy ott milyen magyar emlékek vannak, mit érdemes magyar nemzeti szempontból felkeresni.

A MÁÉRT tekintetében is mondanék néhány szót. Három szempontból is meghatározó a MÁÉRT, nem véletlen, hogy annyi év szünet után újra összehívtuk. Először is a MÁÉRT szakbizottságai határozzák meg a magyar nemzetpolitika irányát: az Oktatási és kulturális szakbizottság, a Gazdasági és önkormányzati szakbizottság, a Külügyi és jogi szakbizottság és a Szórvány szakbizottság. A nemzeti jelentőségű intézmények - amelyekről még szólok - összeállítása is alapvetően a MÁÉRT iránymutatása alapján történik, hiszen a

MÁÉRT-en megfogalmazott kérés volt az, hogy ne a bizonytalan, és a dolog természetéből eredően nehezen kiszámítható pályázatok legyenek túlsúlyban, hanem a nemzeti jelentőségű intézményeknek normatív finanszírozása, ezért a stratégia megállapítása és magának a listának az összeállítása is a MÁÉRT iránymutatása alapján történik; tehát az első kulcsfontosságú rész a szakbizottságok kérdése. A másik, hogy a MÁÉRT elfogadta a nemzetstratégiai programot, mely bárki által olvasható módon egy tételesen elfogadott nemzetstratégiát jelent, amire szintén korábban nem volt példa, és értelemszerűen ennek az útján megyünk előre.

A harmadik, amiért a MÁÉRT kulcsfontosságú - tudom, hogy erről sok vita volt, de ez egy elvi kérdés is -, hogy a MÁÉRT leszögezte saját statútumában, hogy azon legitim magyar szervezeteknek a testülete, amelyek definitív módon magyar szervezetként határozzák meg magukat. Ezt azért tartom fontosnak elmondani, bár Szabó Vilmos barátunk nincs itt, de ő mindig előhozza, hogy a Híd-Most miért nem kerül meghívásra a MÁÉRT-ra. Azért nem kerül meghívásra, mert önmagát nem magyar pártként definiálja, következésképpen nem mi zárjuk ki a MÁÉRT-ból a Hidat, hanem a Híd saját öndefiníciója, mint vegyes párt zárja ki magát a MÁÉRT-ból. Természetesen örömmel vagyunk velük kapcsolatban, de nem olyan természetű kapcsolatban, mint az önmagukat magyar pártként meghatározó szervezetekkel.

Egyébként ez egy nagyon bölcs döntés volt a MÁÉRT részéről, hogy a magyar szervezetek gyűjtőhelye, mégpedig azért, mert hogyha egy szervezet vagy egy párt feladja a magyar jelleget, akkor ott a magyarság már nem a lényegadó karakter, hanem csak egy járulékos jegy. Ennek a következménye az lesz, hogy először vegyes pártok lesznek - csak zárójelben jegyzem meg, hogy a frakcióüléseket szlovákul tartják -, majd a következő lépésben egy többségi, mondjuk szlovák, román vagy szerb pártban lesz egy magyar tagozat, a végén pedig egy szlovák, román vagy szerb többségű pártban lesz néhány magyar képviselő, ez pedig az asszimiláció útja, nem pedig az identitás megerősítésének az útja. Még egyszer szeretném jelezni, hogy mi természetesen a vegyes pártokkal, a többségi magyar pártban lévő magyar tagozattal és a többségi pártban lévő magyar képviselőkkel is tartunk kapcsolatot, sőt nagyon fontos, hogy velük kapcsolatot tartsunk, de ez egy más minőségű dolog, mint amikor maga a szervezet vagy egy párt magyar pártként vagy szervezetként definiálja önmagát.

Csak zárójelben jegyzem meg, nagy tanulság volt mindenkinek, hogy amikor Délvidéken a vagyon-visszaszármaztatás és a kárpótlás lehetőségéből - egyébként minden megállapodást felrúgva - Tadić elnök úr idejében kizárták a magyarokat, akkor a többségi szerb pártban lévő magyar származású képviselők is a magyar érdekek ellen szavaztak. Tehát bebizonyosodott, hogy bizony, ha nem magyar szervezetről van szó, akkor a pártfegyelem felülírja a nemzeti kötődést. Ez mindenkinek szolgáljon tanulsággul! Csak olyanformán lehetett menteni a menthetőt, hogy úgy mondjam, rákényszeríteni, vagy rábeszélni szerb barátainkat, hogy szüntessék meg ezt a diszkriminációt, és váljék lehetővé a magyarok számára a vagyon-visszaszármaztatás és a kárpótlás, hogy részint az uniós csatlakozás tekintetében bemondtuk a vétőt - egyébként nagyon helyesen, pedagógiai szempontból is nagyon helyesen -, és a VMSZ, illetve a Magyar Nemzeti Tanács jóvoltából sikerült egy olyan megállapodást létrehozni, amely biztosítja azt, hogy a magyarok sincsenek definitíve kizárva a vagyon-visszaszármaztatás, kárpótlás lehetőségéből. Maga a történet nagyon tanulságos az etnikai magyar párt tekintetében, hiszen, ha nem etnikai magyar szervezet van, akkor nagyon nagy a kísértés, hogy a pártfegyelem nyomására a magyar származású képviselők a magyar nemzeti érdekek ellen szavazzanak. Ezért nagyon fontos, hogy a MÁÉRT a legitim magyar szervezetek párbeszédének az intézményesített fóruma.

A konkrét programok tekintetében a Határtalanul! program töretlenül zajlik, egyre sikeresebben és egyre nagyobb érdeklődéssel, 500 millió forintot biztosítottunk erre. Itt a cél az, amilyen irányba megyünk, hogy valamennyi közoktatásban tanuló magyar fiatal a tanulmányai során legalább egyszer a magyar állam támogatásával, intézményesített

formában határon túli magyar közösségben tudjon eltölteni néhány napot, vagy lehetőleg egy hetet. Az sem titkolt cél, támogatjuk azt, hogy a határon túli magyar diákok Magyarországon töltsenek el valamennyi időt, és abban is lelkesen közreműködünk, hogy mondjuk, az erdélyiek Kárpátaljára menjenek el, a kárpátaljaiak Délvidékre, a délvidékiek Erdélybe, tehát magyarul, a Kárpát-medence egészét belakjuk. Azt is csak zárójelben jegyzem meg, nem szorosán ehhez a programhoz kapcsolódva pénzügyileg, de tartalmilag igen, hogy például a cserkészlet támogatása olyan szempontból is kulcsfontosságú, hogy a nyugati diaszpóra és a Kárpát-medencei cserkészcsapatok közötti kapcsolatok egy világhálózatot hoznak létre magyar alapon. Tehát itt a célunk az, hogy belakjuk a Kárpát-medencét.

A MÁÉRT döntésének megfelelően 2012 a külhoni magyar óvodák éve volt, és megmondom őszintén, engem is meglepett, hogy mennyire sikeres volt. 3500 olyan óvoda, vagy iskolához kapcsolódó óvodai intézmény van, amelyhez eljuttattuk azt a csomagot, amely segíti az óvodában a magyar oktatás a programját. Bejártuk a Kárpát-medencét, számtalan gyerekekkel, szülővel, pedagógussal találkoztunk, és ennek keretében az egész Kárpát-medencében az óvodák fontosságára fel tudtuk hívni a figyelmet, és konkrétan mindenki megkapta azt a módszertani csomagot, amellyel eredményesebbé teheti a magyar identitás megtartását. Az a tapasztalat, hogy ha magyar óvodába adják a gyereket, és ehhez mi megfelelő támogatást teszünk, akkor nagyobb a valószínűsége annak, hogy magyar iskolába is jár a gyerek, ami az identitás megtartása szempontjából kulcsfontosságú. Ezért az idei évet a kisiskolák évének szánjuk, és hasonlóképpen, mint az elmúlt évben az óvodák tekintetében, most az erőnket a kisiskolákra fókuszáljuk.

Szeretnék néhány szót szólni a jogsegély tekintetében is - ez Gaudi képviselő úr javaslatára került valamelyik MÁÉRT-ülésen elfogadásra -, és létrehoztuk magát az intézményt, az alapot és az ehhez kapcsolódó intézetet is. Itt alapvetően három irányban megyünk előre. Az egyik az, hogy tudományos alapon a legkiválóbb jogászok segítségével elemezzünk egy-egy törvényjavaslatot, egy-egy törvényt, egy-egy közösség helyzetét, és ehhez elvi szinten viszonyulunk. A második típusú dolog az, hogy ha egy magyar közösséget, vagy magyar személyt a magyarsága miatt hátrány ér, akkor felajánlunk neki jogi segítséget ezen intézeten keresztül. A harmadik, ami kevésbé látható, de jól működő dolog, hogy sok esetben a magyarsága miatt sérelmet szenvedett ember nem szeretné azt, hogy látható módon a magyar állam jelenjen meg, mint az ő védője, ezért örömmel fogadtuk, hogy ügyvédek, ügyvédi irodák is felajánlották hazafiúi lelkesedésből, gratisz a segítségüket. Illetve van olyan szituáció is, amikor szerencsésebb az, hogyha az adott országban nem egy magyar ügyvéd vagy magyar ügyvédi iroda képviseli az érdekeket, hanem a többségi nemzethez tartozó ügyvéd, mely esetben az anyagi háttér megoldása tekintetében is segítséget nyújt ez az intézet. A dolog természetéből eredően vannak ennek a dolognak látható és nem látható részei, de ez akkor sikeres, hogyha van látható meg láthatatlan része is.

A következő, amiről érdemes néhány mondatot mondani, mert szintén újdonság, a Diaszpóra Tanács felállítása és működése. Többen feltették a kérdést, hogy tulajdonképpen miért kellett ez a Diaszpóra Tanács. A következő okok miatt kellett, és legyünk őszinték, a MÁÉRT-en belül a diaszpóra szempontjai mindig háttérbe szorultak, de nem akarati okokból kifolyólag, hanem a dolog természetéből következően, hiszen amikor az a kérdés például, hogy Romániában kormányon vagyunk-e, vagy sem, hogy Szlovákiában a magyar párt bent van-e a parlamentben, vagy nincs, akkor nehéz felállni, és azt mondani, hogy igen, de Sydneyben a cserkészcsapattal mi van, holott nekik ez nagyon fontos, de a Kárpát-medence viszonyaihoz képest bizony, mindig háttérbe szorult. Ezért a Diaszpóra Tanács felállításával lehetővé tettük azt, hogy az olyan kérdések, mint például egy néptáncos küldése, vagy az állampolgárság megállapításának az egyszerűsítése és ilyen típusú dolgok, amik elsikkadnak a MÁÉRT-en, itt a központban legyenek, ezért a diaszpóra sajátos problémáit tudjuk fókuszba állítani a Diaszpóra Tanácsban. Természetesen a Diaszpóra Tanács része a MÁÉRT-nek, tehát

az egyetemes magyarság ügyeiben meg tud jelenni a diaszpóra kérdése, de a speciális diaszpóra kérdései hangsúlyosan meg tudnak jelenni a Diaszpóra Tanácson belül.

(Dr. Kovács Ferenc megérkezik az ülésterembe.)

Nem akarom az időt húzni, ezért igazából csak néhány olyan dolgot említenék még, ami talán nővum, hogy örökségvédelmi együttműködési megállapodást tudtunk kötni, melynek keretében 17 műemlék újulhat meg; gondoljunk, mondjuk Gyulafehérváron a katolikus székesegyházra és a püspöki székhelyre, mely erdélyi fejedelmi székhely, és nyilvánvalóan ennek nemcsak egyházi jelentősége van, hanem nemzetmegtartó jelentősége is. Nem akarom az időt húzni, mert elnök úr is kérte, hogy tömören foglaljam össze, ezért inkább csak jelzésszerűen említek meg még néhány dolgot.

Fontos nővumnak gondolom a magyar kormány és a Sapientia Egyetem közötti megállapodást, mert itt is kiszámítható módon, több mint 4 milliárd forintot kap a Sapientia három évre elosztva, ami biztosítja a kiszámítható működését. Csángóügyben volt némi turbulencia, de itt az a probléma, hogy a Csángó Szövetséggel - a bizottság előtt nem akarom ezt eltitkolni - elszámolási problémáink voltak, mégpedig jelentős elszámolási problémák. Viharos személyi változásokat követően, úgy gondolom, hogy ott is rendeződtek a személyi dolgok, ezért összehívtam a Pedagógus Szövetség és a Csángó Szövetség vezetőit, ahol úgy tűnik, hogy létrejött a megállapodás; mindenesetre a magyar oktatást a Pedagógus Szövetség bonyolítja le meghatározott szakmai szempontoknak megfelelően.

Anélkül, hogy ennek részleteibe belebonyolódnék - és én megértem, hogy Moldvában sajátos viszonyok vannak, azt is megértem, hogy ebből kifolyólag egy elszámolási rend más természetű Moldvában, más Erdélyben és más Magyarországon -, de azt azért látni kell, az a helyzet, hogy mi egy állam vagyunk, egy államnak van egy költségvetése, és annak van egy pénzügyi fegyelme, amelyben van egy bizonyos rugalmasság, de az egy bizonyos határig érvényesül, következésképpen precíz elszámolás szükséges. A magyar oktatás tekintetében pedig számon kérhető szakmai kritériumok vannak, és a Pedagógus Szövetség tekintetében erre garancia van. Úgy látom, hogy most a különböző, egymással lelkesen viaskodó szervezetek tekintetében létrejön egy egyezség, ennek keretében van egy feladatmegosztás, és ennek keretében azt gondolom, hogy a csángóügyekben is a béke helyreállítását követően a szakmai feltételeknek és a pénzügyi fegyelemnek megfelelően rendben lesz a csángómagyaroknak részint az anyanyelvi tanítása, részint mindaz a kulturális terület, ami ehhez kapcsolódik.

A Felvidéken egy dolgot emelnék ki, a Selye János Egyetem megmentésének kérdését. Megint azt gondolom, hogy a korrektség jegyében el kell mondanom, hogy kétségkívül vannak szakmai hiányosságok, tehát nem mondhatjuk azt, hogy teljesen alaptalanok azok a kritikák, amelyek a Selye János Egyetemet érték, és nem állítható, hogy ez mind magyarelles mesterkedés a Selyével szemben. Mi hasonló rugalmasságot kértünk a szlovák kormánytól, mint amit a szlovák egyetemek tekintetében ad, de azt is látni kell, hogy nekünk is - mármint Magyarországnak -, a felvidéki magyar szervezeteknek és az egyetemnek is meg kell tenni azt, hogy ezeknek a feltételeknek megfeleljen, ezért mind pénzügyileg, mind pedig egyetemi oktató tekintetében segíteni fogunk. Ehhez az anyagi támogatást biztosítjuk, és azt gondolom, hogy ezzel az együttműködéssel reális esélye van annak, hogy a 2014-es akkreditáció sikeres legyen.

Vajdaság tekintetében számos pozitív dologról be lehetne számolni, megkockáztatom, hogy például a két elnök szintjén körvonalazódik egy olyan típusú dolog, mint a történelmi fájdalmakkal és sebekkel való szembenézés. Én világossá tettem azt, hogy nem lehet magyar-szerb történelmi megbékélésről beszélni lelki értelemben is, amíg a szerb hatalom legitim hatalom, magyarul a szerb állam és annak vezetői nem hajtják fejét, és nem kérnek bocsánatot ama legyilkolt 40 ezer délvidéki magyarért. Hozzáteszem, hogy számomra az semmi nehézséget nem jelent, hogy ama hideg napok áldozatai előtt fejét hajtsak, ez

természetes, de ugyanígy elvárjuk, hogy ugyanez az ártatlan délvidéki áldozatok felé is megtörténjen. E tekintetben nagyon komoly előrelépések vannak, és nagyon sok pozitívumról beszámolhatok akár a Magyar Nemzeti Tanács tekintetében a kulturális autonómia megvalósulása irányába tett lépésekről, de nem erről szeretnék beszélni. Az az igazság, hogy ezeket árnyékba borítják azok a magyarelles atrocitások, melyeknek nap mint nap tanúi vagyunk, és az a helyzet, hogy egész egyszerűen nyilvánvaló durva kettős mérce érvényesül a magyarokkal szembeni ügyészi és bírói eljárásban, míg az etnikai alapú támadásoknál a szerb nemzetiségűekkel szemben a dolgoknak egyfajta elkenése érvényesül. Tehát egyszerűen kettős mérce van, ami elfogadhatatlan. Elfogadhatatlan az, hogy nap mint nap szembe kell néznünk magyarverésekkel és magyarelles atrocitásokkal, és azt kell mondanom, hogy persze, van egy csomó pozitív fejlemény, de a napi magyarverések egész egyszerűen árnyékba borítják ezeket az eredményeket.

Fontos az, hogy a szerb állam világosan lássa azt, hogy Magyarország számára és a magyar nemzet számára elfogadhatatlan, ami ott történik. Most próbálunk lépéseket tenni olyan vonatkozásban is, hogy Pintér Sándor belügyminiszter úrral együttműködve a két rendőrség között legyen egy együttműködés. Fontos, hogy azokon a területeken, ahol etnikai konfliktusok vannak ilyen szempontból, ott olyan rendőrök, csendőrök legyenek, akik magyarok, vagy legalábbis beszélnek magyarul, és fontos az, hogy a szerb állam demonstrálja azt, hogy nem tűri az etnikai alapú incidenseket. A probléma most az, hogy ahol nyilvánvalóan etnikai alapú a magyarverés, ott megpróbálják elkenni az etnikai vonatkozásokat, és nyilvánvalóan kettős mérce érvényesül.

Én minden alkalommal, megkockáztatom, akár harcosan is megszólalok ebben az ügyben, viszont az sem lehet, hogy minden nap megszólaljunk, ezért itt például fontosnak tartanám - tudom, nem tisztem, hogy kérést fogalmazzak meg, pláne nem, hogy tanácsot adjak -, szerintem szerencsés lenne, ha a bizottság is foglalkozna ezzel a kérdéssel, meghallgatásokat tartana, és napirenden tartaná ezt a dolgot. Itt az a probléma, hogy nagyon súlyos konfliktusok és magyarelles támadások vannak, de ha a magyar kormány minden nap ugyanazt mondja el, vagy minden héten kétszer, ez óhatatlanul devalválja is a történetet. Ezért fontos, hogy több hangszeren játsszunk, több kürtöt fújjunk meg, és azt gondolom, hogy ennek a bizottságnak, vagy akár az emberi jogi bizottságnak különös szerepe lehet ebben a vonatkozásban. Tudom, hogy elnök úrnak és a bizottságnak is megvan erre a nyitottsága, de azt gondolom, hogy ez egy fontos terület lehet.

Kárpátalja tekintetében, ahol most előre tudunk lépni, az az, hogy az akkreditáció tekintetében formális és informális módon is lépéseket tettünk, részben sikereseket a magyar oktatás akkreditációjának elismerése tekintetében, és remélem, hogy Azorov elnök úr márciusi látogatásán még további eredményeket tudunk elérni. Itt nem titkoljuk, hogy a II. Rákóczi Ferenc Főiskola támogatása - hasonlóan a Sapientiahoz - kiemelt szempont a magyar kormány számára, ennek az anyagi vetületeit is beleértve. Azért eredményként elmondhatom, hogy a magyarok zaklatása az SBU által, akikről feltételezték, hogy felvették a magyar állampolgárságot, lényegében megszűnt. Nyilván a kettős állampolgárság kérdésében jogi megoldást az adott pillanatban nem lehet találni, de fontos, hogy ne éleződjön ki ez a kérdés, és ebben, a magyarok zaklatása tekintetében láthatóan javult a helyzet.

Az ukrán nyelvtörvényt örömmel üdvöztük, azt viszont kevésbé, hogy ennek a tényleges megvalósítását egész egyszerűen elszabotálják. A törvény önmagában szép, de a helyi végrehajtáshoz szükséges jogszabályoknak és gyakorlatnak nyoma sincs. Itt szeretném deklarálni, hogy számunkra elfogadhatatlan, hogy bizonyos nyelv esetében ez lehetséges, bizonyos nyelvek esetében nem lehetséges, tehát nem elfogadható az, hogy Kelet-Ukrajnában az orosz esetében lehetséges, Kárpátalján a magyar esetében nem lehetséges. Ezt a kérdést állandóan napirenden tartjuk, és itt az a feladatunk, hogy a meglévő törvény végrehajtását

kísérjük figyelemmel, és bátorítsuk, hogy ez az oroszhoz hasonlóan a magyar nyelv esetében is megtörténjen.

Miután az idő előrehaladt, és mivel minden egyes országnál fél napot lehetne beszélni a problémákról és az eredményekről, én most csak szemelvényyszerűen mentem végig, mert ezeket éreztem a legfontosabb kiegészítésnek, de maga az előterjesztés itt van. Megköszönöm a bizottságnak, hogy a rendelkezésemre álló időben ezt elmondhattam összefoglalásszerűen és az írásbeli javaslat kiegészítéseként, és hálával veszem, hogyha meglátások és hozzászólások vannak. Köszönöm szépen.

Kérdések, észrevételek, reflexiók

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszterelnök-helyettes úr.

Engedjék meg, hogy a hozzászólásomat azzal kezdjem, hogy Zsuzsanna nap alkalmából köszöntsem államtitkár asszonyt (*Répas Zsuzsanna: Köszönöm szépen.*), és minden Zsuzsannát, aki még a teremben van, vagy aki hallgatja és nézi az adást, mint ahogy a Szabadkai Rádió 3-as stúdiója minden hétvégén elmondta "Szív küldi" műsorában, bár nem tudom, hogy egyáltalán még megy-e ez a műsor. Köszönöm szépen alelnök asszonynak, hogy figyelmeztetett erre.

Tisztelt Miniszterelnök-helyettes Úr! Tisztelt Államtitkár Asszony! Képviselőtársaim! Azt gondolom, hogy akik elolvasták a beszámolót, illetve figyelemmel kísérték a kormány elmúlt 2-2,5 évi nemzetpolitikai tevékenységét, azok egyértelműen megállapíthatják, hogy éles határvonal van a jelenlegi polgári kormány, illetve az előző szocialista-SZDSZ-es kormány nemzetpolitikája között. Ha valaki nem győződhetett volna meg erről a különbségről, akkor az elmúlt néhány hétben számos olyan nyilatkozat és történet történt a nemzetpolitikában, amely ezt az éles különbséget megmutatja.

Szeretnék emlékeztetni Gyurcsány Ferenc kijelentésére, amely szerint az MSZP 2004-es magatartása, nemzetpolitikai tevékenysége teljesen jó volt, és ő ugyanazt vallja, mint amit 2004. december 5. előtt vallott. Az MSZP jelenlegi politikáját, illetve a kolozsvári történetét, ha tekintjük, Mesterházy elnök úr úgy fogalmazott, hogy ők egy rosszul feltett kérdésre adtak rossz választ. Azt gondolom, hogy mindannyian, akik itt ülünk a teremben, nagyon jól emlékezünk arra, hogy mi volt a kérdés 2004-ben, ott határozott igen vagy nem választ lehetett adni egy teljesen jól megfogalmazott, nagyon egyszerű és értelmes mondatról, kérdésről volt szó, és azt gondolom, csak nyilvánvaló választ lehetett megfogalmazni. Ez a kijelentés gyakorlatilag arcul csapása volt újra a nemzetnek, hiszen ugyanaz az alap, amelyet Gyurcsány Ferenc teremtett meg 2004-ben. Ezt is bizonyítja Szanyi képviselő úr kijelentése is, amelyben egyszerűen lerománózta a Gyulán, a békemenetben tüntető erdélyi magyar honfitársainkat.

Ezzel szemben a Fidesz-KDNP-kormány eredményei, amelyeket közösen értünk el - és ebben mindenkinek segítségét, támogatását köszönjük, aki akár szavazatával támogatta a parlamentben, mint nem kormánypárti képviselő -, ezeknek az intézkedéseknek, jogszabályi változtatásoknak köszönhetően, mint ahogy miniszterelnök-helyettes úr is elmondta, nemsokára üdvözölhetjük a 400 ezredik kérvényezőt, aki az állampolgárságért jelentkezett. Ez egy olyan eredmény, hogy ha majd a történelemben, a későbbiekben vizsgálják ezt a korszakot, ezt az elmúlt 20-25 évet, akkor lehet, hogy ezt az egyik legfontosabb eredménynek fogják megfogalmazni, hogy többszázezren, félmillió emberben igényelték a magyar állampolgárságot, és közjogi értelemben is a nemzet részeivé váltak ezek a magyar honfitársaink.

A magyar nemzetpolitikai intézményrendszer az elmúlt esztendőben kiegészült, és szeretném még egyszer aláhúzni a Diaszpóra Tanács létrehozásának jelentőségét, hiszen az elmúlt évtizedekben ilyen súllyal egyetlenegy kormány sem fordult a diaszpórában, az emigrációban élő magyar honfitársaink felé. Erre a kérdésre programok jöttek létre, amelyeket

miniszterelnök-helyettes úr is részletesen érintett. Nagyon-nagyon fontos, hogy a tengeren túli, illetve a nyugat-európai magyarság hogyan viszonyul a magyar nemzethez, hogyan viszonyul Magyarországhoz. E helyről is szeretném megköszönni a diaszpóra kiállítását és támogató hozzáállását a magyar kormány tevékenységéhez, amikor a helyi sajtóban, a helyi közvéleményben tudatosította, hogy mindaz a lejárató kampány, amelyet Magyarországról keltenek, és visznek akár Amerikában, Kanadában vagy bárhol Nyugat-Európában, az hamis, egyszerűen nem igaz, és az ottani többségi társadalomnak felhívták a figyelmét erre. Azt gondolom, hogy bármikor, amikor a diaszpóráról beszélünk, ezt mindenféleképpen meg kell említeni, hiszen a 2011-12-es év sajnos erről is szólt.

Nagyon fontos az, amit miniszterelnök-helyettes úr is kiemelt, hogy bárhol a világban, hogyha egyetlenegy magyart sérelem ér, akkor nekünk meg kell szólalni úgy is, mint kormány, úgy is mint képviselő és úgy is, mint egyszerű magyar honpolgár, aki a magyar nemzet részeinek tekinti ezen embereket, és bármelyikünkkel, ha bármilyen probléma adódik, ez olyan, mintha bennünket ütöttek volna. A hétvégén sajnos újabb ilyen esemény történt Szabadkán, ezért mi is szeretnénk kérni a kormány erőteljes fellépését annak érdekében, hogy a továbbiakban ne történhessen ilyen.

A bizottság nem fogalmazott meg bizottsági szinten állásfoglalást hasonló ügyekben, viszont a bizottsági ülések keretében nagyon sokszor felmerültek ezek a kérdések. A bizottságunkat képviselve Ékes Ilona képviselő asszony többször járt Temerinben, illetve a Délvidéken, és ezekkel a kérdésekkel úgy is foglalkozik, mint az emberi jogi bizottság tagja, de való igaz, hogy akár bizottsági ülés keretében, önálló napirendi pontként is kellene foglalkoznunk ezzel az üggyel, hiszen egy sorozatról van szó, és most már sajnos azt mondhatjuk, hogy több éve tartó sorozatról, amelyet a szerb kormánynak egyáltalán nem sikerült megoldania.

Számos olyan kérdés és probléma van, amiről hosszan lehetne beszélni, amit meg is teszünk akár a MÁÉRT-on, akár a KMKF ülésén, és nyilvánvaló az, hogy egy ilyen bizottsági ülés keretei ezt nem engedik meg, de azt gondolom, hogy képviselőtársaim a kérdésekben ennek egy részét meg fogják majd fogalmazni.

Szeretnék utalni még a mai Gašparovič-látogatásra, hiszen abból a szempontból történelmi napnak lehetünk a tanúi, hogy amióta Gašparovič köztársasági elnök, 9 éve, először jár Magyarországon. A két ország között, azt gondolom, hogy számos olyan rendezetlen kérdés van, amelyeket ő maga is a tegnapi készült interjújában megemlégett, és amelyeket nekünk is meg kell említenünk, és nem hagyhatjuk szó nélkül, hiszen megoldatlan kérdésekről van szó. Ilyen a Beneš-dekrétumok kérdése, amely köztársasági elnök úr szerint nem Csehszlovákia vagy Szlovákia kérdésköre, hanem egész Európa ügye, és így ezzel gyakorlatilag nem kell semmit tenni. Ilyen a kettős állampolgárság kérdése is. Gašparovič köztársasági elnök úr úgy fogalmazott, hogy ő lenne a legboldogabb, hogyha sikerülne ezt megoldani, aztán három mondattal lejjebb pedig azt mondta, hogy gyakorlatilag el kellene törölni mindkét törvényt, és stabilizálni kellene a korábbi állapotot, ami azelőtt volt. Azt gondolom, hogy ez semmilyen előrelépést nem jelent a kérdésben, inkább visszalépést jelent, és éppen erre utalva is szeretném megkérdezni miniszterelnök-helyettes úrtól, hogy ennek a látogatásnak mi a legfontosabb célja, illetve ezek a kérdések felmerülnek-e a kétoldalú tárgyalások során ma Magyarországon?

A Fidesz-KDNP-munkacsoport nevében szeretném azt elmondani, hogy természetesen támogatjuk a beszámoló elfogadását, támogatjuk a kormány nemzetpolitikai programját, tevékenységét, és mi a tőlünk telhető módon mindent megteszünk annak érdekében, hogy ezeket az eredményeket tovább tudjuk vinni a továbbiakban, és kérjük a bizottság ellenzéki képviselőit is arra, hogy a beszámoló elfogadásáról szóló országgyűlési határozati javaslatot fogadják el és támogassák itt a bizottság keretein belül, illetve majd a parlament ülésén is.

Előreláthatólag jövő kedden 10 óra körül kerül a plenáris ülés elé ez a beszámoló, illetve a jelentés elfogadásáról szóló határozati javaslat. Köszönöm szépen.

Megadom a szót a bizottság tagjainak. Először hadd adjam meg alelnök asszonynak, hiszen jelezte, hogy 11 órakor el kell mennie.

DR. SZILI KATALIN (független): Miniszterelnök-helyettes Úr! Államtitkár Asszony! Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Elnézést kérek, de 11 órától a plenáris ülésen napirendem van, ezért kérem, hogy ha lehet, akkor elsőként szólhassak, és illő tisztelettel fogok elnézést kérni azért is, hogy miniszterelnök-helyettes úr válaszait nem várom meg, de nem a tiszteletlenség ennek az oka, hanem egyszerűen a programok torlódása.

Tekintettel arra, hogy ez az anyag plenáris vitára is kerül, az asztalon előttünk lévő anyag 7. oldalán volt egy kis elírás, feltehetően ez csak azért volt, hogy elolvastuk-e egyáltalán. Ahol a Magyar-Szlovák Kisebbségi Vegyes Bizottságról van szó, itt bekerült a bosznia-hercegovinai nagykövet, mint tárgyalópartner, amit én nem tudtam értelmezni. *(Répás Zsuzsanna: Ő az elnöke.)* Köszönöm szépen. Csak furcsa volt számomra, de akkor ezek szerint ez nem elírás. Köszönöm szépen.

A többiben viszont, miniszterelnök-helyettes úr, én azt gondolom, hogy önmagában a nemzetpolitikai stratégia léte egy fontos dolog, hiszen akkor, amikor mi arról beszélünk, hogy jó lenne közös hangon szólni, legalább néhány kérdésben a nemzeten belül vagy a Kárpát-medencén belül, akkor nagyon fontos az a fajta közös tudás, amit egy ilyen stratégia tud megteremteni. Nyilvánvaló, hogy ehhez az is fontos, hogy önmagában ennek az implementációja mennyire széttartó, vagy mennyire tudjuk azokat a kérdéseket, ami a nemzet szempontjából ma a legfontosabb, egy csatornába terelni, és legalább néhány olyan kérdésben, amit én szeretnék most felvetni, közös tudást teremteni. Nyilván, ebben a mi bizottságunknak is az a feladata, hogy ehhez kellő hátszelet biztosítson, éppen ezért én egyrészt szeretném, ha miniszterelnök-helyettes úr bizottságunknak is az autonómia kérdésében néhány mondatban tájékoztatást adna, ami ebben a kormányzati politikát jelenti, hiszen ahogy azt a Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fórumán is említettem, úgy gondolom, hogy Európának is egy fontos új lehetősége lehet az autonómiahálózat megteremtése Európában, hiszen ez egy új gyarapodási lehetőséget is teremt. Ebben nagyon jó lenne, ha közös hangot tudnánk találni, tekintettel arra is, hogy március 10-én az autonómia és a székely szabadság napjára kerül sor Marosvásárhelyen.

A másik kérdés szintén ezzel kapcsolatos, ez az egyik legfontosabb és legaktuálisabb erdélyi kérdés, a regionalizmus, egyáltalán a régiók kialakítása Romániában, ami szerintem az erdélyi magyarság és főleg Székelyföld szempontjából egy nagyon is aktuális kérdés. Pontosan ezzel összefüggésben is kérdezem, tudomásom szerint célegyenesbe került Románia schengeni csatlakozása, ebben szeretném, ha a kormányzati álláspontról egy tájékoztatást kaphatnánk.

Két megjegyzésem lenne még, miniszterelnök-helyettes úr, az egyik a szerb-magyar kapcsolatok, és főleg a vajdasági incidenseket is tekintve, én felvetném újra, hogy régebben volt egy ötéves programunk, egy úgynevezett toleranciaprogram a két parlament között, és én azt gondolom, hogy ennek esetlegesen az erőteljesebbé tétele lehet, hogy segítséget nyújtana. Végül egy kérésem lenne még, mégpedig a csángóoktatás ügyében én azt gondolom, nagyon sokat segíthetne a közös tudásban, ha az a könyvvizsgálói jelentés, mely ez ügyben elkészült, kézbe kerülhetne. Köszönöm szépen, és elnézést kérek, de elnök úr, akkor én most elmegyek.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Csóti György képviselő úr!

CSÓTI GYÖRGY (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr.

Tisztelt Miniszterelnök-helyettes Úr! Köszönjük a részletes beszámolót, nem kevésbé az elmúlt 2,5 év munkáját mind miniszterelnök úr, mind miniszterelnök-helyettes úr részéről, mind pedig az államtitkárság részéről.

Azzal szeretném kezdeni, hogy nemzetpolitikai szempontból történelmi jelentőségű volt, ami 2010-ben történt, legalábbis a magyarság számára történelmi jelentőségű volt a kettős állampolgárság, a trianoni emléknap, és egy hatalmas lendülettel indult a nemzetpolitikai célkitűzések megvalósítása, mindenekelőtt a nemzet határokon átívelő újraegyesítése. Sajnos azonban ez a nagy lendület az elmúlt időszakban megtört, kicsit lecsökkent a lendület, s ennek objektív okai vannak. Elsősorban a kettős válság, a hazai válság, a gazdasági-pénzügyi válság, a világválság és az erre adott magyar válaszok miatt Magyarország mozgástere a nemzetközi életben, a nemzetközi kapcsolatokban meglehetősen beszűkült. Úgy látszik, hogy a végén vagyunk ennek a hullámvölgynek, és megyünk fölfelé, ezért én azt remélem, és azt kérem, azt javasolom a kormánynak, hogy egy nagy finissel fejezze be ezt a ciklust, mielőtt a következőbe belekezd. Javult a helyzet, a körülmények, és rá kell kapcsolni nagy lendülettel, mert a jelzések, a magyarság fogyása az elcsatolt területeken vészes mértéket ölt.

Nagyon-nagyon üdvözlöm, és nagyon nagy öröm az, hogy ebben a ciklusban végre a helyére került a határon túli magyarok ügye, amely nem külpolitikai ügy, tehát nem a külpolitika ernyője alatt kell, hogy kezelést kapjon, vagy megoldásokat keressünk. Duray Miklós gondolatát továbbfejlesztve, abból kiindulva nyugodtan egy definíciót is megalkothatunk ezzel kapcsolatban, hogy az elcsatolt területeken élő magyar nemzeti közösségek ügye egy speciális belügy, amelynek külpolitikai vonatkozása van, ezért különösen az volt nagy változás, hogy a parlamenti dimenzióban is önállóan megjelent ez egy bizottság formájában, a Nemzeti összetartozás bizottsága munkájában. Rendkívül fontos, hogy kormányzati szinten, parlamenti szinten, parlamenti dimenzióban és a civil életben is összehangoltan történjen a nemzetegyesítés folyamata, illetőleg a határon túl élő magyarság megmaradásáért kifejtett erőfeszítés.

A Magyar Állandó Értekezlettel foglalkozik ez a jelentés természetesen, de azért én célszerűnek tartanám utalni a Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fórumára is éppen az előbbi gondolat jegyében, valamint a Kárpát-medencei Magyar Autonómia Tanács munkájára. Hasonlóan, mint ahogyan miniszterelnök-helyettes úr háromlábú széknek nevezte a magyar nemzetpolitikát - a mai Magyarországon élő nemzetrészt, a szomszédos országokban élő nemzetrészek és a diaszpóra -, ugyanilyen háromlábú széknek tekintem én a KMAT, a MÁÉRT és a KMKF működését. Mind a három egyformán fontos, és a Diaszpóra Tanács, mint kiegészítő nagyon fontos, tehát akár negyedik lábnak is lehetne nevezni a működés során.

Viszont azt nem nagy örömmel vettem észre, hogy mind a jelentésben, mind a szóbeli beszámolóban, a kiegészítésben az autonómiáról nem sok szó esett, és erre szeretném felhívni a figyelmet, hogy mindaz az erőfeszítés, amit 23 éve folytatunk a határon túl élő magyarok ügyében, mindazok a hagyományos támogatási módszerek - legyen az politikai, pénzügyi, gazdasági, kulturális stb. -, ezek mind átmeneti intézkedések, és nem a megmaradást, csak a túlélést biztosítják, vagy segítik elő. Ilyennek tartom egyébként a kettős állampolgárság kérdését is, bár ez már több mint átmeneti támogatás, ez már jelentős előrelépés, de csakis az autonómia, a tényleges és a teljes körű autonómia mentheti meg a magyarságot, ezért a magyar nemzetpolitika fókuszába ezt helyezném, az autonómia kérdését. Ezzel összefüggésben azt javasolom a kormánynak, hogy Szlovákiával és Romániával szemben még határozottabban lépjen fel, Szlovákia vonatkozásában elsősorban a kettős állampolgárság kérdésében és az anyanyelv-használat kérdésében, Románia vonatkozásában pedig a székely autonómia ügyében, összekapcsolva a közigazgatási határok tervezett megváltoztatásával, itt a leghatározottabb fellépést javasolom.

Az elmúlt hetekben, az elmúlt napokban a székely zászló ügyében, a székely autonómia ügyében nagyon jó nyilatkozatok hangzottak el mind a nagykövet úr, mind a Külügyminisztérium részéről, de ezeket még tovább kell erősíteni úgy hiszem, mert a hivatkozási alap egész Európa előtt elfogadható kell, hogy legyen, nevezetesen az európai gyakorlatra hivatkozunk autonómiaügyben, és elvárjuk tisztelt barátainktól, szomszédainktól, hogy az Európa tanácsi ajánlásokat, amelyeket egyébként aláírásukkal elfogadtak annak idején, azokat teljes mértékben betartsák.

Még egy kérdésem lenne: nagyon fontosnak tartom a Nemzetpolitikai Tárcaközi Bizottság működését. Nyilván, a kormány előtt lévő hihetetlen mennyiségű feladathalmaz miatt van ez, gondolom, és mivel egy éve nem ülésezett ez a bizottság a jelentés szerint, azt kérdezném, hogy miért. Javasolom és kérem e bizottság működésének erősítését, mert így a kettősségeket el lehet kerülni, összehangoltabban lehet a támogatásokat nyújtani, amelyeket, hangsúlyozom, csak addig kell adni, amíg a tényleges és teljes körű autonómia megvalósul, és erre most a Délvidék mellett leginkább Erdélyben, a Székelyföldön látok lehetőséget, és ehhez a munkához kívánok sok sikert a kormánynak. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Kalmár Ferenc képviselő úr!

KALMÁR FERENC ANDRÁS (KDNP): Köszönöm szépen a szót, elnök úr.

Először is köszönjük szépen a beszámolót.

Tisztelt Miniszterelnök-helyettes Úr! Tisztelt Államtitkár Asszony! Ott folytatnám a szót, ahol Csóti György képviselőtársam abbahagyta, mégpedig egy picit az autonómiáról szeretnék mondani, kérdezni néhány szót. Most, hogy benne vagyok a strasbourgi jelentéssel kapcsolatos munkában, nagyon beleástam magam, és nagyon sokat foglalkozom a kérdéssel, írok, olvasok jobbról-balról érkező jelentéseket és helyzeteket, megfogalmazódott bennem egy olyan gondolat, hogy igazából ezt az egész autonómiakérdést nem tudjuk, vagy nem Európának ezen a felén nem fogjuk tudni jól megoldani, vagy nagyon későn fogjuk tudni megoldani, ha csak az egész ilyen jellegű ügy nem kerül egy szupranacionális döntéshozatali körbe. Vagyis ne a különböző államokkal kelljen tárgyalni, hanem kerüljön ez egy brüsszeli hatáskörbe, hogy igenis, egy-egy bizonyos tömbben élő nemzetnek, nemzetrészeknek járjon úgy, ahogy tegnap is fogalmaztam, hogy nem kegyből, hanem törvényből járjon bizonyos autonómia. Erről szeretném kérdezni miniszterelnök-helyettes urat, hogy mi a véleménye arról, hogy ez lehetséges-e, és egyáltalán menjünk-e ezen az úton. De, persze erről majd még beszélünk.

A másik dolog, ami viszont nagyon fontos, és üdvözljük, hogy könnyebben lehet a magyar állampolgárságot felvenni, viszont miniszterelnök-helyettes úr is ott volt pénteken a KMKF-en, ahol Kovács Miklós egy elég sarkított helyzetet mutatott be, hogy hogyan jutnak ukrán anyanyelvűek magyar állampolgársághoz. Nem tartom ezt helyesnek, és gondolom, hogy ez egy kicsit túlzott volt, amit Kovács Miklós elmondott, viszont az tény, hogy úgy a Vajdaságból és VMSZ-körökből, mint Erdélyből kapunk olyan híreket, hogy olyan emberek, akik egy szót nem beszélnek magyarul, beadják az állampolgárság iránti kérelmet, és meg az ügyük, és meg is kapják néhányan. Sőt, vannak olyan helyzetek, biztos ezt miniszterelnök-helyettes úr is tudja, az elmúlt években majdnem, mondhatom azt, hogy gyakorlat volt, hogy a határon túli nem magyar anyák Magyarországra jöttek szülni, a gyerek már itt lett anyakönyvezve valahol a határ mentén, vagy akár beljebb, és ezáltal neki, én úgy gondolom, hogy nem is kell bizonyítania a magyar tudását, hiszen ő itt született, mondjuk Budapesten, Szarvason, vagy bárhol, és ezáltal neki automatikusan jár az állampolgárság. Így van-e ez, vagy nincsen így, ezt kérdezem, hiszen öönhöz több információ fut be.

A székely zászlók ügyében pedig éppen idefele jövet olvastam a mai sajtót, ahol láttam bizonyos reakciókat a bukaresti alsóházban, miszerint miniszterelnök úr, Viktor Ponta

nyugtatta a képviselőket, hogy mi vagyunk az erősebbek - mármint ők ott -, és nyugalom, mert most majd lesz egy olyan lehetőség, hogy törvényt hoznak, hogy az összes régiós zászló ki legyen téve a bukaresti parlamentnél, parlamentben vagy parlamenten; ez igazából nem derült ki számomra kristálytisztán. Ezekről a legutóbbi fejleményekről tudna-e miniszterelnök-helyettes úr mondani valamit?

Még egy gondolatot szeretnék mondani, és ezzel inkább alátámasztanám azt, amit miniszterelnök-helyettes úr mondott a vegyes pártokkal kapcsolatosan, és azzal kapcsolatosan, hogy magyarok belépnek a többségi nemzet pártjaiba, és úgy politizálnak. Volt alkalmam több ízben, például a vajdasági Adán látni legutóbb tavaly március 15-én, amikor Pálffy Istvánnal voltunk ott a március 15-i ünnepségen, és tartottunk beszédet, hogy a magyar polgármester nem volt jelen az ünnepségen, ő ugyanis nem VMSZ-es, hanem egy szerb pártnak a képviselőjeként lett polgármester, és ez nem először történt meg. Már voltam ott ünnepségen, ahol nem volt jelen a polgármester, aki magyar, de mint mondtam, a többségi párt tagja. Úgyszintén volt alkalmam találkozni a szlovák delegáció magyar tagjával Strasbourgban, aki magyar, de Híd-Most párti, és enyhén szólva nagyon furcsa nemzetpolitikai gondolatokat ábrázolt, mondott, és valóban így nagyon nehéz velük dolgozni. Köszönöm, én ennyit szerettem volna mondani.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Kíván-e még valaki szólni? *(Jelzésre.)* Szávay képviselő úr!

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr.

Tisztelettel köszöntöm miniszterelnök-helyettes urat. Ha összevonva kezeljük a két napirendet, a miniszterelnök-helyettes úr által elmondottakat, illetve ezt a beszámolót, akkor hadd reagáljak én is egyrészt az elhangzottakra, másrészt van egy-két olyan kérdésem, ami bár nem hangzott el, de a beszámolóban szerepel, és lesz számos kérdésem, amelyeket kérem, szíveskedjen első körben válaszolni.

A külhoni magyarokkal kapcsolatos kormányzati intézkedéseket és terveket, vagy ezek döntő többségét annak meghirdetésekor legalábbis mi mindig üdvözlöttük; nem mindegyiket, de a döntő többségét, ezekenél legtöbbször a megvalósítással voltak nekünk komoly problémáink. Az egyik az, hogy sok esetben a legjobb szándékot is felülírja, miniszterelnök-helyettes úr, ha az érintettek azt érzik, hogy bármilyen szempontból önök önkényesen, pártpolitikai hovatartozás szerint, vagy a mostani kormánypártok iránti lojalitás szempontjából válogatnak köztük. Történt ilyen a MÁÉRT-tagság megállapításakor is, hogy ki lehet a MÁÉRT tagja, érezték az érintettek a nemzeti jelentőségű intézmények listájának összeállításakor is, többen hangot is adtak ennek különböző régiókból, főként a Kárpátalján, illetve Erdélyből volt egy vidám nyilatkozatháborúja államtitkár asszonynak Kovács Péterrel, az RMDSZ főtitkárával ennek kapcsán.

A másik a Diaszpóra Tanács, amely szintén egy nagyszerű és kiváló kezdeményezés lenne, de például a mai napig nem kaptunk választ azokra a kérdésekre, hogy miért az önökkel egyébként kiváló viszonyt ápoló, és miniszterelnök-helyettes úr és a kormány politikájára nagyjából az ötvenes évek stílusát idéző, szervilis cikkeket írogató Új-Dél-Walesi Magyar Szövetség, illetve annak vezetői vannak jelen az ausztrál magyarság képviseletében, és miért nem az Ausztráliai és Új-Zélandi Magyar Szövetség, amely valóban ernyőszervezet. Erre egyetlen alkalommal nem válaszolt még miniszterelnök-helyettes úr, mindig kitért ez elől, remélem, most talán nem fog. Több esetben azt lehet érezni, hogy ilyen szelektálást lehet tapasztalni, mint ahogy egyébként - és akkor most itt gyorsan utalnék arra, amiről Csóti képviselőtársam is a Délvidék kapcsán kiemelt jelentőséggel beszélt -, Délvidéken is gyakorlatilag negligálják a VMSZ-en kívül létező pártokat; ott van négy párt, vagy öt is, ami

elég szomorú, de ebbe most ne menjünk bele, hogy erre valóban szükség van-e, de mindenesetre ez van.

Miniszterelnök-helyettes úr válaszolt nekem Orbán Viktor nevében, pontosabban nem válaszolt, csak küldött egy levelet, amelyben azt tudakoltam, hogy miniszterelnök-helyettes úr miért nem volt hajlandó válasza sem méltatni a Magyar Remény Mozgalom hozzá írt levelét. Erre én beadtam egy írásbeli kérdést is, és érkezett egy hosszú válasz öntől, csak éppen a kérdést nem válaszolta meg. Ez már kezd mostanában szokás lenni a Nemzetpolitikai Államtitkárságon, hogy a feltett kérdésekre nem válaszolnak, mint ahogyan ez tegnap is a történt parlamentben, de erre még kitérek a későbbiekben. Több alkalommal szóvá tettük, hogy egy picit kiegyensúlyozottabbá kellene tenni a kapcsolatokat más olyan magyar szervezetekkel és pártokkal, amelyek mögött, még ha nem is olyan nagy számú, de mégis magyar választói akarat van.

Az állampolgárság kérdése: ha ezt valaki támogatta, és jó szívvvel támogatta, azok mi voltunk, tekintve, hogy sokkal hamarabb felvetettük már annak idején, úgyhogy nagyon örültünk, hogy ennek a kormánynak, ennek a parlamentnek volt bátorsága ezt meglépni. Amit azonban ezzel kapcsolatban is hiányoltam, illetve hiányolok, miniszterelnök-helyettes úr, és általában az egész beszámolóval kapcsolatban, hogy én még jó szívvvel szavaznék is ennek az általános vitára való alkalmasságára, mint ahogy egyébként nem fogok, hogyha önök egy minimális szinten, egy nagyon-nagyon minimális szinten képesek lennének az önkritikára, de erről szó nincsen. A beszámoló egy fél mondat erejéig semmilyen hiányosságot, semmilyen problémát, semmilyen jövőben megoldandó komoly feladatot nem tartalmaz, ez egy egyoldalú sikerpropaganda, amit megszoktunk már önöktől az elmúlt 2,5 évben. Jobb és egyszerűbb lenne, hogyha esetleg egy picit szembenéznének a saját hibáikkal, illetve a működésben lévő zavarokkal, amelyek kiküszöböléséhez természetesen mi, mint ahogy eddig, a jövőben is minden támogatást és segítséget megadunk. Az azonban nem megy, hogy a nemzetpolitikai cselekvések gyakorlatilag úgy vannak beállítva, hogy a kormány mindent jónak és pozitívnak talál, és van a minden kákán csomót kereső ellenzék - tipikusan, jellemzően a Jobbik -, aki mindent kritika tárgyává tesz, mint ahogy nem teszünk mindent kritika tárgyává, mert nekem azért lesznek majd több ügy kapcsán elismerő szavaim.

Az állampolgársági ügyintézésrel kapcsolatban örülök, hogy ezeket a lehetetlen csúszásokat már valamennyire sikerült lefaragni. Minden negyedévben elmondja miniszterelnök-helyettes úr, hogy a magyar közigazgatás meghaladta önmagát, és minden milyen hypergyorsan működik, de az érintetteknek azért nem teljesen ezek a benyomásai. Tény az, hogy most már nem 6-7-8 hónapos várakozások vannak a konzulátuson, és ez örömteli, miniszterelnök-helyettes úr, mint ami volt, de én a múlt héten körbehívtam az összes konzulátust, és meg tudom mondani, hogy most mi van. Ezért azt jó szívvvel ajánlom, hogy ha már arról van szó, hogy még mennek ki konzulok, illetve munkatársak segíteni, akkor engedje meg, hogy a csíkszeredai és a beregszászi konzulátust a figyelmébe ajánljam, mint ahol a munkatársak tájékoztatása szerint az elmúlt héten a legtöbb volt még a várakozási idő. Csíkszeredában 1-1,5 hónap kell az időpontkéréshez, hogy valaki beadhassa a papírjait, Beregszászon pedig ez még 2 hónap, a többi konzulátuson már csak néhány nap, vagy egy-két hét, ez mindenképpen örömteli a korábbi 6-8 hónaphoz képest, ezt abszolút pozitívként szeretném jelezni.

Szóba került itt, Kalmár képviselő úr említette, ezt szerettem volna én is megemlíteni, hogy bizony, a legtöbbször nem tökéletes az ellenőrzés azzal kapcsolatban, hogy valóban olyanok kapnak-e állampolgárságot, akik erre jogosultak, és a „DélHír portál” című délvidéki magyar internetes portál közölt is egy többrészes leleplező beszámolót az ezzel kapcsolatos visszaélésekről. Azt mindenképpen szeretném üdvözölni, hogy most a kormányhivatalokhoz kerül ennek az ügynek az intézése, nyilván, a visszaélések kiszűrése végett, és ezt örömmel nyugtáztuk. Az ukrán és a szerb határ közelében voltak ilyenek, illetve kaptunk mi is

információt ilyen visszaélésekről, amit informális csatornákon jeleztünk is az érintetteknek, úgyhogy ez mindenképpen jó.

Ami a csángók állampolgárságát érinti, miniszterelnök-helyettes úr - tegnap Rétvári Bence válaszolt ön helyett, mint ahogy mindig ő szokott -, nekem két kérdésem volt Rétvári Bencéhez, egyikre sem válaszolt a parlamentben, úgyhogy szeretném ismét feltenni, remélem, hogy most választ is kapok rájuk, de ha nem, akkor beadom írásban is, tehát nem fogok tágítani ettől az ügytől. Most semmilyen érdemi segítséget nem kapnak a csángók a magyar állampolgársági ügyintézéshez. Mi annak idején azt javasoltuk, hogy legyen Bákóban is egy demokráciaközpont, és mozgó demokráciaközpontként felvettek két félállású valakit ennek az ügynek a segítésére, őket tavaly elbocsátották, azóta az égvilágon semmilyen segítséget a csángók nem kapnak, akiknek sokszor még egy önéletrajz megírása is problémát okoz, tekintve, hogy magyarul nem tudnak jól írni. Az ön által, önök által most folyamatosan üldözött MCSMSZ-hez, Moldvai Csángómagyarok Szövetségéhez járnak be néha segítséget kérni az ügyintézésben, akiknek viszont erre se infrastruktúrájuk, sem semmilyen forrásuk nincsen. Tegnap megkérdeztem államtitkár úrtól, hogy miért lett elbocsátva ez a két félállású alkalmazott, akik most legalább egy kis segítséget nyújtottak, és hogy hogyan kívánják a jövőben ezt az ügyet orvosolni. Mindenképpen javaslom, hogy a csángóknak ez ügyben valahogy adjanak segítséget.

A Határtalanul! programra nem térek ki még egyszer, már nagyon sokszor elmondtam. Örülünk neki, hogy van ilyen, miniszterelnök-helyettes úr, csak felhívnám a figyelmet, önök azt ígérték, hogy jövőre ezt már minden diákra ki fogják terjeszteni.

A nemzeti regiszterről most nem volt szó, én viszont szeretnék róla beszélni. A nemzeti regiszter is egy nagyon jó kezdeményezés lenne, ha Magyarországról tájékoztatná a külhonban élőket, de nem Magyarországról tájékoztatja, hanem ez egy Fidesz-hírlevél, egy teljesen egyoldalú kormányzati propaganda. Átnéztük tavaly októbertől egészen a tegnapi napig a munkatársaimmal, hogy ebben mi szerepel, és ebben semmi más nem szerepel, csak a kormány nagyszerű teljesítményei. Semmilyen más vélemény, álláspont ebbe nem fér bele, a magyarországi történeésekről csak és kizárólag egyfajta szemszögből, a kormány pozitív szemszögből szerepelnek a hírek.

Azt konkrétan szeretném megkérdezni, miniszterelnök-helyettes úr, önök úgy gondolják, hogy a Jobbiknak az elmúlt 2,5 évben nem volt egyetlenegy olyan nemzetpolitikát érintő javaslata sem, ami esetleg a külhoni magyarság számára érdeklődésre tarthat számot? Ugyanis a Jobbikról egyetlenegy hír jelent meg másfél év alatt a nemzeti regiszterben, hogy a Colosseumot a Jobbik antiszemitizmusa elleni tiltakozásként el kellett sötétíteni. Miniszterelnök-helyettes úr, mit keres egy ilyen hír a nemzeti regiszterben? - legyen kedves erre nekem válaszolni. Csak egyetlen hír szerepelt másfél év alatt a Jobbikkal kapcsolatban, amit viszont a világon élő összes magyar tudomására akartak hozni, hogy le kellett a Colosseumot kapcsolni, mert itt akkora fasizmus van Magyarországon.

Végül egy-két gyors kérdés, közülük a kárpátaljai felelősségvállalási nyilatkozatok ügye az egyik. A felelősségvállalási nyilatkozatok a vízumigénylésekhez kapcsolódnak, ami egyre nagyobb probléma, miniszterelnök-helyettes úr. Mit tudnak erről, kívánnak-e ezen változtatni? Most egy szervezet van azzal megbízva, hogy ezeket a felelősségvállalási nyilatkozatokat kiadja, és bár az egyház is kiadhat ilyet, de a KMKSZ ezt a nyilatkozatot felülbíráhatja. Ezen a rendszeren kívánnak-e változtatni, avagy ezt jónak tartják így?

Akadémiai Vegyes Bizottság: röviden szeretném kérdezni, hogy Glatz Ferenc úr munkájával elégedett-e miniszterelnök-helyettes úr.

Románia schengeni csatlakozása: számos ügy elhangzott itt, miniszterelnök-helyettes úr is elmondta, milyen problémák vannak az erdélyi magyarság kapcsán, hogy itt régióát szervezés történik, amit szeretnék én is aláhúzni - azt hiszem, Csóti képviselőtársam beszélt a régióát szervezés ügyéről, mint egy rendkívül jelentős kérdésről -, de a román

schengeni csatlakozás támogatása kapcsán a kormány kíván-e bármilyen nemzetpolitikai szempontot Romániával szemben megfogalmazni? Lehet, hogy ez nem az ön asztala, ezért inkább az ön véleményét kérdezném ez ügyben.

Gašparovič elnök úrral találkozott-e miniszterelnök-helyettes úr, vagy fog-e vele találkozni? *(Dr. Semjén Zsolt: Nem.)* Nem.

Az eszéki konzulátus ügyét szeretném ide is hozni, amit 2,5 tartok napirenden a parlamentben, és Németh Zsolt államtitkár úr már másfél ezelőtt megígérte, hogy újra nyitva lesz az eszéki konzulátus. Tud-e erről miniszterelnök-helyettes úr valamit?

Hogy azért kedvesen zárjam be a szokások szerint nem túl rövid mondanivalómat, amit szeretnék kiemelni, és ezt többször megtettem, ez a külhoni magyar óvodák éve, amit egy rendkívül jó kezdeményezésnek és egy jól lebonyolított programnak látunk. Arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy ez valóban akkor lehet igazán sikeres, ha az idei folytatását, a kisiskolák évét is hasonlóan profi módon fogják megszervezni, lebonyolítani, és a kettő szerves egészet fog alkotni.

A másik a Kőrösi Csoma Sándor ösztöndíjprogram. Ehhez hasonló javaslatot annak idején több alkalommal tettem itt a bizottságban, bár az nem új kezdeményezés volt, de önök is egy, az előző Orbán-kormány alatt már működő gyakorlatot újítanak fel a Kőrösi Csoma Sándor ösztöndíjjal. Nagyon bízom benne, hogy ez tényleg érdemi segítséget fog tudni adni, és hozzá fog tudni járulni az érintettek identitásának megőrzéséhez, az emigráció, illetve a magyar közösségek erősítéséhez, úgyhogy ehhez sok sikert kívánok. Ha arról szabadna esetleg egy-két mondatot hallani, hogy ez hogy áll, megköszönném. Azt láttam, hogy meghosszabbították a jelentkezési határidőt, féltő, és nem biztos, hogy volt mindenhova elég jelentkező. Ha erről egy-két mondatot tudnánk, jó lenne, mert most már látják, gondolom, hogy milyen pályázatok érkeztek be.

Arra kérem végül miniszterelnök-helyettes urat, hogy kímélve egymás idejét az újabb körök futásától, szíveskedjen minden kérdésre válaszolni, hogy ne kelljen egy második körben ismét visszatérnem bármire is. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Engedje meg, hogy megjegyezzem, mindig érdeklődéssel hallgatom a hozzászólását, illetve a kérdéseit, amelyekkel, azt gondolom, mindannyiunk nevében mondhatom, hogy 80 százalékban egyetértünk. Egyébként azt is sokszor csodálom, hogyan tudja kritikaként azt megfogalmazni, amit például az itteni ülésen is elmondott a miniszterelnök-helyettes úr, és beszámolt róla, illetve a kormányprogramban már végre is hajtottuk. Továbbá arra a tényre is szeretném sokkal szerényebb módon felhívni a figyelmét, amit Kövér elnök úr is megtett a KMKF ülésén, hogy önök, a Jobbik még nem is létezett, amikor az Orbán-kormány már nagyon határozott és világos nemzetpolitikai célokat valósított meg 1998-2002 között, és ez a kormányzati ciklus gyakorlatilag azt a ciklust folytatja tovább. Ha nem lett volna az a 8 év, ami ezt megszakította, akkor elmondhattuk volna, hogy egy töretlen nemzetpolitikai fejlődésről beszélhetünk, amely hozzájárul - valóban, ahogy Csóti György is fogalmazott - a nemzet békés úton történő újraegyesítéséhez.

Szeretném felhívni a figyelmét arra is, hogy ez a beszámoló „A határon túli magyarokra vonatkozó feladatok végrehajtásáról” szól, konkrétan ez a címe is, tehát ez az előző 1-1,5 év történéseit foglalja magában, és a miniszterelnök-helyettes úr meghallgatása is elsősorban erre az időszakra vonatkozott. A várakozási idő, illetve a különböző anomáliák kérdésével kapcsolatosan csak annyit tennék hozzá, hogy 400 ezer kérelmezőnél néhány hónapos, illetve esetenként akár 7-8 hónapos csúszás még belefér, azt gondolom. Nyilván, itt kiragadott esetekről lehet szó, melyekről azt gondolom, hogy sikerült orvosolni, mert emberfeletti munkát látnak el ezek a konzulátusok, főleg a csíkszeredai. Volt szerencsém júliusban egy állampolgársági eskün ott lenni, akkor az egy délelőtti esemény volt, és közel százan tették le egyszerre az esküt, és délután ugyanannyian. Amelyik napokon

állampolgársági eskü zajlik Csíkszeredában, akkor közel 200-an teszik le az esküt, tehát egy-egy falu népessége teszi le az állampolgársági esküt egy nap alatt. Tehát óriási feladatot látnak el mind a nagykövetségek, mind a konzulátusok, ezért minden munkatársnak ezt e helyről is meg kell köszönnünk, illetve újra és újra meg kell köszönni az emberek emberfeletti munkáját. Egyébként az anomáliákról tervezünk egy zárt ülést tartani valamikor a közeljövőben, tehát mindenféleképpen a tavaszi időszakban, hogy nyíltan tudjunk beszélni azokról a kérdésekről, amelyeket most nem tudunk megfogalmazni a nyílt ülés miatt, hogy azokra megfelelő válaszokat is tudjunk kapni.

Csóti György képviselő úr!

CSÓTI GYÖRGY (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr.

Csak azt az óhajomat szeretném kifejezni, hogy ez a Nemzeti összetartozás bizottsága ne csak nevében, hanem ténylegesen, gyakorlatában is legyen az összetartozás bizottsága. Mi, akik itt vagyunk, nyilvánvaló, hogy elkötelezték vagyunk a nemzeti összetartozás iránt, és amit Szávay képviselőtársam elmondott, az nagyon kulturáltan hangzott, és a stílusával kapcsolatban nincs is semmi észrevételem, de a tartalmi elemeivel kapcsolatosan annyiban volna, hogy ne folytassunk itt kampányt, egyrészt, mert még másfél év hátra van. Tehát a pártpolitikai szempontokat, hogy ki találta ki előbb a kettős állampolgárságot és egyebet, szerintem mellőzzük.

A feltett kérdések nagy része biztosan jogos, és én azt mondom, azt vallom, hogy az ellenzék nyugodtan keressen a kákán csomót, és ha talál, akkor tegye szóvá, ezzel semmi baj nincs, csak ne legyen ez az él, a kampány ízű pártpolitikai él ne fejeződjön ki, mert akkor erre kénytelenek reagálni a kormánypárti képviselők. Azt gondolom, a jó szándékot itt mindenki mindenkiről feltételezi, ezért ülünk itt, és azt mondom, hogy a tárgyyszerű kérdésekkel nincs is semmi probléma, de tartózkodjunk, és a plenáris ülésen is, ha lehet, legalábbis ez a bizottság, a pártpolitikai vonatkozásoktól. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Szávay képviselő úr!

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Sajnálom, hogy megint szót kell kérnem, mert egyrészt szerintem nem egymással kellene vitatkoznunk, képviselőtársaim, másrészt nem tudom, hogy miért kell elnök úrnak megvédenie miniszterelnök-helyettes urat a feltett kérdéseimtől. Ismerjük annyira egymást, ismerjük annyira miniszterelnök-helyettes urat, hogy talán meg tudja védeni magát. Viszont, elnök úr, ön kifordítja a szavaimat, és itt hadd legyek nagyon világos, és kérem a sajtót is, ha ezt idézi, akkor ezt világosan tegye. Számos alkalommal elmondtam, még ha most nem is tettem hozzá, a nagyrebecsülésemet nem egyszer, nem kétszer kifejeztem személyesen és nyilvánosan is azon dolgozók irányában, akik a különböző konzulátusokon vagy a kormány különböző hivatalaiban, háttérintézményeiben ezt a munkát végzik. Személyesen minden konzulátuson jártam, mert fontosnak tartottam, minden konzulátust felkerestem, beszéltem a főkonzullal és beszéltem a dolgozókkal, és kifejeztem az elismerésemet minden esetben az iránt a munka iránt, még ha ezt másként is próbálja valaki beállítani, hogy nem ez történt, vagy mi érzéketlenek lennénk ebben az ügyben; nem erről van szó.

A kritikánkat az iránt fogalmaztuk meg számos alkalommal, hogy úgy látjuk, a kormány nem biztosít megfelelő mennyiségű pénzt, illetve adott esetben humán erőforrást ezeknek a feladatoknak az elvégzésére, és az előző hozzászólásomban pedig éppen azt üdvözöltem, amit miniszterelnök-helyettes úr elmondott, hogy újabb konzulok és újabb munkatársak fognak ebben a folyamatban részt venni. Úgyhogy nagyon kérem, hogy ezt senki ne próbálja meg úgy beállítani, mintha nem ismernénk el azt a munkát, vagy más hozzáállásunk lenne ehhez a kérdéshez, mint ami valójában van. Tehát elismerjük, és

pontosan tudjuk, hogy nagyon sokan dolgoznak, csak úgy láttuk, hogy a feltételek voltak elégtelenek, és örülök, hogy ezen most javítottak.

A másik, hogy a KMKF ügyét kár volt idehozni, elnök úr. Amikor önök itt a nemzetpolitikai egységet kérik számon az ellenzéken, miközben önöknek kétharmaduk van. Most ne menjünk bele a pártpolitizálásba, ezt én nem is akartam, ezért kár volt erre, Csóti képviselőtársam, reagálni mind a kettejüknek, de alapvetően az irányokat önök szabják meg. Az, hogy van-e nemzetpolitikai egyetértés, egy kicsit viccesnek tartom, hogy mindig az egyharmadnyi ellenzéken vagy a tízegynéhány százaléknyi Jobbikon kérik számon akkor, amikor Kövér elnök úr arról beszél a KMKF ülésén, hogy a Jobbik még véletlenül se merje azt mondani, hogy kezdeményezte a székely zászló kitételét az Országgyűlésre, mert akkor ez a gesztus veszít az értékéből. Amikor ez a kormánypártok hozzáállása ezekben a kérdésekben, akkor ne rajtam kérjék számon a nemzetpolitikai együttműködést. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Nehéz megállni, hogy ne reagáljak erre, de mégsem teszem, mert akkor hosszú lenne a vita, és csak erről szólna.

Megadom a szót miniszterelnök-helyettes úrnak a válaszadásra.

Válaszadás, reagálás

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterelnök-helyettes, tárca nélküli miniszter: Köszönöm szépen, és megpróbálok gyorsan és mindenre kiterjedően választ adni. Elég sok átfedés volt a kérdéseknél, ezért amikor a valamelyik képviselő úr által elmondott kérdés egy másik képviselő úr által mondott hozzászólással találkozik, akkor azt egyben fogom mondani, és ha valamit kifejejtenék, akkor kérem, emlékeztessenek rá, nagyon szívesen visszatérhetünk.

Elnök úrnak először is nagyon köszönöm a szavait, amit elmondott, de a szlovák viszonytal kapcsolatban volt egy rész, amelyre mindenképpen érdemileg szeretnék reagálni. Nyilvánvalóan komoly vitánk van Szlovákiával nemzetiségi, állampolgársági kérdésekben, ugyanakkor nem lehet nem látni azt a különbséget, ami az első és a második Fico-kormány között van. Az első Fico-kormány idején, amikor koalícióban voltak egyébként egy virtigli fasiszta párttal, a Slota-féle párttal, a problémák alapvetően abból az időből erednek. Ezeknek egy nagyon jelentős részét, mégpedig talán a legfontosabbakat nem tudta megoldani a Radičova-kormány azon egyszerű oknál fogva, hogy noha megkísérelte, de annyira törekeny volt a jobbközép koalíció, hogy szétesett, mire a parlamenti többség keresztül tudta volna vinni a megígért változtatásokat. A második Fico-kormányánál már egy komoly eredmény az, hogy részint nem rosszabbodott a helyzet, sőt meg kell mondanom, hogy Fico elnök úr a sajtó magyarellenes provokációjának sem engedett, és amikor magyarellenes, a sajtó részéről provokatívan magyarellenes dologba akarták behúzni, akkor a második Fico-kormány idején ennek mindig ellenállt.

Gašparovič elnök úr látogatása kapcsán és az általa elmondottak tekintetében csak annyit tennék hozzá, hogy ha Magyarország arra várt volna, hogy Szlovákiával állampolgársági megállapodást köt, akkor ma nem lenne állampolgársági törvényünk abban az értelemben, hogy a határon túli magyarokra kiterjesztjük az állampolgárságot. Mégpedig azért volna, mert ebben Szlovákia nyilvánvalóan nem érdekelt, és olyan dolgot akartak volna ránk erőltetni, ami gyakorlatilag megbénította volna a világ magyarságára az állampolgárság kiterjesztését, ez az egyik. A másik, azt gondolom, hogy ezt sokan mondhatták volna, de Szlovákia nyilvánvalóan nem, hiszen Szlovákia Magyarország előtt terjesztette ki a szlovák állampolgárság lehetőségét a világon bárhol élő szlovákokra anélkül, hogy egy percet is laktak volna Szlovákiában; egyébként helyesen tették ezt, teszem hozzá. Tehát ők azt csinálták, amit később mi is csináltunk.

Harmadsorban pedig, ha Szlovákiával belemegyünk abba, hogy csak olyan törvényt hozunk, ami kétoldalú megállapodáson nyugszik, akkor ugyanilyen alapon Romániától

kezdve Szerbián át Ukrajnáig, és a világ magyarságából következően a világ bármely országa előállhatott volna ugyanilyen igénnyel, és gondolom, senki nem gondolja komolyan, hogy Ukrajnával meg lehetett volna állapodni a kettős állampolgárság kérdésében. Hozzáteszem, hogy egyébként nem a magyarság miatt, vagy a kárpátaljai románság vagy lengyelség miatt nem lehetne megállapodni Ukrajnával, hanem egész egyszerűen azért, mert közel 20 millió orosz él a Dnyeperen túl, és ezért az ukrán politika ebben a kérdésben az orosz - idézőjelben mondom - főbia miatt nem tárgyalóképes. Tehát az a követelés Magyarországgal szemben, hogy csak olyan állampolgársági törvényt hozzon, ami Szlovákiával egyeztetve van, ez a követelés egyenlő azzal a követeléssel, hogy Magyarország ne hozzon állampolgársági törvényt, mert akkor minden más országgal kell tárgyalni, aki hasonló igényt fogalmaz meg. Ráadásul nem is értem, hogy Szlovákia milyen alapon mondta ezt, mert a magyar állampolgársági törvény bár leginkább a román állampolgársági törvényre emlékeztet - tudatosan egyébként -, de Szlovákia pontosan ugyanazt csinálta, amit mi később a magyar állampolgársági törvényénél. Tehát, ha valaki nem mondhatná, nem kérhetné ezt számon, az pont Szlovákia.

Mit tudunk tenni Szlovákia vonatkozásában? Lehet, hogy ez most nem politikai válasz lesz, de azért hadd hívjam fel a figyelmet egy dologra, mielőtt arra a kérdésre válaszolok, hogy mit tudunk tenni. Az a helyzet, nem úgy néz ki a térkép, hogy van Magyarország és Szlovákia, hanem úgy, hogy körülvesz minket Ukrajna, Románia és Szerbia. Amikor vitánk van Romániával például zászlóügyben, mert kormányváltás történt - és most direkt nem akarok konkrétumokat mondani -, de történelmileg nézve a történetet, a magyar kisebbség és a magyar nemzetrészek miatt, amelyek egy utódállam területén maradtak, beszéljünk őszintén, fennáll annak a veszélye, hogy a Kárpát-medencében létrejön egy magyarelles együttműködés. Ebből kifolyólag semmiképpen sem nemzeti érdek az, hogy olyan konfliktusokba keveredjünk, ami erősítheti a magyarelles összeállást a Kárpát-medencében. Tehát, amikor egy utódállamban tárgyalásokat folytatunk, akkor mindig a fejünkben kell lennie, hogy annak a következményei a Kárpát-medence többi országára és a Kárpát-medence többi országában lévő magyar közösségre kihatással van, ezért semmiképpen sem érdekünk a Szlovákiával való konfliktus.

Ha most reálisan nézzük a Szlovákiával való kapcsolatunkat, az úgy néz ki, hogy egyfelől a gazdasági kapcsolatok fantasztikusak, az egy sikertörténet, hogy úgy mondjam, száguld a magyar-szlovák együttműködés gazdasági, uniós és mindenféle szempontból - gondoljunk csak a kohéziós barátaira, az uniós ügyekben való együttműködésre stb. -, ugyanakkor az állampolgársági és a nemzetiségi kérdésekben komoly konfliktusaink vannak. Azt gondolom, hogy az előrelépésnek az az útja, hogy természetesen nem adjuk fel, hogy ezekben a kérdésekben, mint állampolgárság, nyelvhasználat és így tovább, kitarunk az álláspontunk mellett, és minden alkalommal megpróbálunk ennek érvényt szerezni, de ott megyünk előre, ahol előre lehet menni.

Azt gondolom, ha a gazdasági kapcsolatok sikeresek, és nyilvánvaló mind a két ország számára és mind a két nép számára, hogy gyümölcsöző együttműködés van a két ország tekintetében, ez egy jótékony alapként szolgálhat arra, hogy az egyébként megfagyott, kimozdíthatatlannak tűnő kérdésekben is lassan-lassan előrelépünk, vagy legalábbis ne romoljon a helyzet. Ezért tehát szerintem a realitás az, hogy abban kell előrelépni, amiben előre lehet lépni, és ez ma Szlovákia esetében a gazdasági együttműködés, és a gazdasági együttműködés sikere megágyaz a tekintetben is, hogy keressük azokat a megoldásokat, melyekkel előre tudunk lépni nemzetpolitikai szempontból.

Könnyű lenne innen valami szép keményet mondani, csak kérdés, hogy ez a felvidéki magyarság számára vagy az egyetemes magyarságra jótékonyan hat-e. Azt gondolom, hogy az adott pillanatban nem. Az adott pillanatban az a helyes, hogy emberi jogokon nyugvó nemzeti érdekeinket képviseljük, ezeket nem hagyjuk szőnyeg alá söpörni, de ott próbálunk

előre lépni, ahol lehet, ez pedig ma Szlovákiával a gazdasági együttműködés. Bízunk abban, hogy ez megágyaz majd a tekintetben, hogy a nemzetpolitikai, kisebbségi és állampolgársági ügyekben is lassan-lassan, ha fél lépésekben, vagy toporgással is, de mégiscsak előre tudunk lépni; ez ma a realitás.

A másik, amit elnök úr megfogalmazott, és tudatosan nem szeretnék pártpolitikai dolgokba belebonyolódni, de Mesterházy Attila elnök úr erdélyi szereplése tekintetében én arra helyezném a hangsúlyt, és azt kell mondanom, hogy már nem élünk hiába, mert az mégiscsak más dolog, hogy a szocialista párt elnöke, akinek az elődje a pártjával együtt eget-földet megmozgatott a magyar állampolgárság ellen, most mégis odamegy, és bocsánatot kér. Nem akarom kizárni, de azért nagy hit kell ahhoz, hogy egy lelkiismereti fellángolás történt; nem zárom ki, de nagy hit kell hozzá.

Miről van szó? Arról van szó, hogy miután a határon túli magyarok magyar állampolgárokká válnak, és szavazati joguk van, innentől kezdve a határon túli magyarok nem tehetők zárójelbe senki számára sem, mert a szavazatukkal ki tudják kényszeríteni, hogy őket komolyan vegyék. Erre mondom azt, hogy ezt akartuk, hogy a határon túli magyarok szempontjainak a figyelembevételét a magyar politika által, hogy az ne egy valamilyen kegy legyen, vagy valamilyen szorgalmi gyakorlat, hanem az érdekek alapján minden pártnak - egyébként beállítottságától függetlenül - józan választási szempontjainak megfelelően gesztusokat kell tennie a határon túli magyarságért. Ezért én azt gondolom, az, hogy Mesterházy Attila odament, és bocsánatot kért a határon túli magyarságtól, ez végeredményben annak a gyümölcse, hogy meghoztuk az állampolgársági törvényt a választójoggal együtt, épp ezért ezt én csak üdvözölni tudom, és megállapítom, hogy így, ahogy vagyunk, nem élünk hiába.

Az is úgy van, ahogy elnök úr mondta, hogy az állampolgárság és a honosítás maga a történelem. Persze, a politikában a dolgok nagy része múlandó, de akit honosítunk, nemcsak ő, hanem a fia, az unokája, a dédunokája, az ükunokája is magyar állampolgár lesz, ráadásul a magyar közjog ezzel nem ér véget, hiszen férjhez megy, gyereke születik, céget alapít, ezer dolgot csinál, ami viszont már a magyar jogrendben releváns lépés, ezért ez valóban történelem.

Kalmár képviselő úrnak néhány rövid reflexiót hadd tegyek! A székely zászló tekintetében a magyar álláspont az, hogy nem élezni a feszültséget, de nem is feladni semmit, ami emberi jogunkból és nemzeti érdekünkől következik. Az, hogy egy nemzeti közösség a saját identitását kifejezze, egy alapvető emberi jog a közösség szintjén. Innen nincs hova hátrálni, mert ennek a biztosítása nem egy kegy, hanem a legertermészetesebb emberi jog jogi értelemben és antropológiai értelemben is.

A tekintetben pedig, amit a román miniszterelnök úr mondott, hogy itt a Fidesz akciója van mögötte, hogy a szavazatokat megszerezze, én ezt némileg másként látom, és ez inkább úgy tűnik, hogy a román belpolitika van mögötte, hiszen egyfelől azt a célt szolgálja, hogy a belpolitikai problémákról eltereljük a figyelmet. Ez sem új dolog a nap alatt, mert amikor szociális, gazdasági és egyéb problémák vannak az utódállamokban, akkor nem először, nem másodszor és nem is századszorra esik meg az, hogy előveszik a magyarellenes kártyát, és egy magyarellenes hisztériával megpróbálják elterelni a figyelmet a gazdasági, szociális és egyéb problémákról.

Ráadásul Romániában nem lehet nem látni, hogy az egész zászlóügy Traian Basescu államelnök ellen van kifuttatva a PDL-el és a román jobboldallal szemben, ez pedig nem a magyar-román viszony kérdése, még csak nem is a Romániában élő magyar nemzetrészt viszonya a többségi nemzethez, hanem a legprimerebb román belpolitika, ahol a román baloldal ezt használja fel támadásként a román jobboldallal szemben. Ez egyébként nem új, ilyen a politika, csak nekünk az a józanság kell ennél, hogy nem érdekünk Romániával semmilyen módon a feszültség, pláne annak az élezése. Mi abban vagyunk érdekeltek, hogy

minél jobb együttműködés legyen Magyarország és Románia között, ugyanakkor nyilvánvaló, a jó viszonyra való törekvés nem írhatja felül azt, hogy ami megillet minket, azt nem adhatjuk fel.

Az egész ügyben megint csak azt tudom mondani, hogy ha Európában más nemzeteknek joguk van a saját szimbólumaikhoz, akkor a magyarságnak is joga van ehhez. Tehát amit Székelyföld kér, amit Székelyföld használ saját szimbólumaiként, azok a legtermészetesebb emberi jogok alapján vannak, következésképpen ezt Magyarország emberi jogi alapon és nemzeti érdekei alapján is támogatja. Egyébként az, hogy felteszik a román parlamentre a székely zászlót, nagyon helyes, Isten éltesse őket, ezt csak üdvözölni tudjuk.

A Szili Katalin elnök asszony által elmondottak tekintetében, főleg a távollétében hadd mondjam azt, hogy Szili Katalinnak múlhatatlan érdeme, és a történelemben írta magát azzal, amikor a szocialista párt megszüntette a MÁÉRT-et, és akkor ő a KMKF megalapításával házelnökként mégiscsak átmentette az egyetemes magyarságnak valamilyen fórumát, amiért csak elismerés illeti. Amit javasolt, a toleranciaprogram folytatását, ez egy nagyon szép dolog, a magam részéről ezt messzemenően támogatom, nézzük meg, hogy ez konkrétan mit jelent, úgyhogy azt gondolom, ez mindenképpen támogatásra méltó.

Itt hadd kapcsolódjak az előzőekhez, amikor az autonómiát vetette fel. Itt a magyar álláspont világos, és ebben nem lehet maszatolni, a tömbmagyarságnak területi autonómia, a szórvány magyarságnak kulturális autonómia. És román barátainknak innen is csak azt üzenem, hogy a magyar kisebbség - ha egyáltalán lehet így nevezni -, tehát a magyar nemzetrészt, mely mindig is a szülőföldjén élt - sőt, ott államot szervezett, elsőként a Kárpát-medencében -, soha nem kért olyat, amire nemhogy ne lenne precedens, hanem ami ne lenne általánosan elfogadott Európában. Ha erről lemondanánk, akkor azt deklarálnánk, hogy a magyarság másodrendű nép, a magyarság alávalóbb bármely más népnél. Mi nem gondoljuk azt, hogy kiváltságok illetnek meg minket, de azt sem fogadjuk el, hogy másodrendűek lennénk másokhoz viszonyítva. Amit másoknak szabad, azt nekünk is szabad, amire Európában példa van, és Európában legitim dolog, akkor nekünk is legitim jogunk van, hogy arra törekedjünk. Ezért tehát az autonómia nem valamilyen soha nem hallott magyar találmány, hanem az Európai Unióban elfogadott értékek megvalósítása, ezért az autonómia - és egyetértek Csóti Györggyel - a magyar megmaradás garanciája. Megkockáztatom azt a mondatot is, hogy minden, ami persze a realitások figyelembevételével, de az autonómia irányába hat, az jó és nemzetmentő, és minden, ami az autonómia ellen hat, az rossz és nemzetvesztő. És még egyszer hangsúlyozom, hogy soha olyat nem kértünk, amire ne lenne precedens Európában.

A régiók tekintetében, amikor még az előző kormány idején - és nagyon fontos, hogy ezt világosan lássuk - Traian Basescu meghirdette a régiós átalakítást, akkor ő valóban úgy gondolta, hogy gesztust tesz a magyarságnak, mikor azt mondta, hogy Kovászna és Hargita megye, a két megye legyen külön-külön egy önálló valami a román tömbökkel szemben, vagy azok mellett. Óriási vihar lett belőle, amikor azt mondtam a televízióban, hogy ez egy élethalál kérdés nemzetrészi szempontból, és ennek a megakadályozása alapvető célja kell, hogy legyen az erdélyi magyarságnak is és Magyarországnak is, mégpedig azért, mert ha a magyarságot beolvasztják a román tömbökbe, akkor ez a közigazgatási átszervezés egyértelműen az asszimiláció irányába fog hatni. Én megértem azt, hogy annak idején a román államelnök azt gondolta, a magyarok felé tesz egy gesztust, hogy a két magyar megye valami kis zárványként ott külön legyen, de az a helyzet, hogy ennek következménye egyfelől az lett volna, hogy pár év múlva azt mondták volna, látjátok, hogy életképtelen, így nem lehet gazdaságot fejleszteni, odacsapjuk vagy Kolozsvárhoz vagy Gyulafehérvárhoz, és a román tömbbe beolvasztották volna.

A másik, hogy Székelyföldön túlmenően, és itt szeretném még egyszer hangsúlyozni, hogy Székelyföld, mint egy történelmi, kulturális régió különállása egy alapvető dolog, és

megjegyzem, nemcsak Hargita és Kovászna megye, mert ez a minimum, hanem Maros megyének legalább a Nyárád menti és a magyar lakta területei is beletartoznak ebbe a régióba. Ha a Székelyföldről most egy picit távolabb megyünk, akkor a Partium tekintetében sem elfogadható, ugyanis az a helyzet, hogy Bihar, Szabolcs és Szilágy megye így együtt mintegy 30 százalék körüli magyarságot jelent. Hogyha a partiumi magyar lakta részeket szétdarabolják a román nagy régiók között, akkor a magyarság olyan kicsi arányra zsugorodik, ami megint csak a nemzetiségi jogaink érvényesítése szempontjából katasztrofális lenne. Ezért nemcsak Székelyföld régió volt fontos számunkra, hanem a többségi román régióban sem mindegy, hogy a magyar kisebbség a Partiumban milyen arányt képvisel, és ezért a partiumi régió is hasonlóan fontos számunkra, mint Székelyföld. Hozzáteszem, hogy a mostani ajánlat sokkal rosszabb, mint az eredeti Traian Basescu-féle ajánlat volt, mert itt már szó sincsen a két magyar megye különállásáról sem.

Személy szerint azt gondolom, az lenne a helyes, ha nemcsak magyar vonatkozásban, hanem egész Románia vonatkozásában történelmi tájegységek és régiók szerinti felosztás lenne. Egyébként a románság nagy része is hasonlóan gondol, azt gondolja, hogy a történelmileg kialakult román régiók legyenek egy-egy egység. Sőt, annak idején a román kormány által felkért szakértők is azt a javaslatot fogalmazták meg, amit én maximálisan támogatok. Azt tartom helyesnek és bölcsnek, hogy az önkormányzatok döntsék el, hogy melyik régióhoz akarnak tartozni, és ami kialakult a nagy Románia területén Havasalföld, Moldva, Erdély vonatkozásában, ezek a régiók történelmi, kulturális egységük alapján legyenek, és az önkormányzatok pedig döntsék el, hogy a peremterületeken hova akarnak tartozni. Így valóban egy, a nép akarátának megfelelő, a történelmi egységeknek megfelelő régiók jönnének létre. Biztos vagyok benne, hogy így Székelyföld, illetve Partium szempontjából is üdvös megoldás születne, és azt gondolom, a románságnak is ez lenne az érdeke, hiszen akkor a románság által is elfogadott módon román tájegységek szerint is természetes régiók alakulhatnának ki.

Schengen ügyében, amit Szávay képviselő úr is kérdezett, azt gondolom, megint több dolgot kell egyszerre látni, először is azt, hogy a románoknak igazuk van Schengen ügyében. Vérlázító, amit Brüsszel csinál a románokkal szemben, ugyanis az a helyzet, hogy Románia és Bulgária - de most maradunk Romániánál - minden feltételt teljesített a schengeni csatlakozás tekintetében még az előző kormány idején, és bizonyos nyugat-európai országok belpolitikai megfontolásból újabb és újabb lehetetlen feltételt találtak ki, és újra és újra módosították a játékszabályokat Románia schengeni csatlakozása tekintetében.

Egész egyszerűen az igazság szempontjából a románoknak teljesen igazuk van Schengen ügyében, és szerintem botrány, amit Brüsszel csinál a románokkal Schengen vonatkozásában. Az a tisztességes dolog, hogy megmondjuk, mik a játékszabályok, és ha valaki a játékszabályokat betartja, és a feltételeket teljesíti, akkor biztosítani kell neki a csatlakozást. Az, hogy bizonyos országok belpolitikailag ebből hasznot akarnak húzni, ezért megakadályozzák a szabályok újírásával Románia schengeni csatlakozását, ez tisztességtelen Brüsszel részéről Romániával szemben. Mi egyébként mindig támogattuk a schengeni csatlakozást.

Értem azt, amit Szávay képviselő úr mond, és van is benne ráció, hogy amikor van egy nemzetközi lehetőség a kezünkben, akkor ezáltal, egy üdvös pressziót használva préseljük ki belőlük azt, amit egyébként nemzeti szempontból akarnánk. Itt viszont ezzel szemben két dolog van, azzal együtt, hogy ez egy érthető álláspont, és van is benne ráció. Egyfelől van, amit elmondtam, hogy ha egyszer vannak játékszabályok, és a játékszabályokat betartották, a feltételeket teljesítették, akkor biztosítani kell a csatlakozást, de a másik az, hogy a schengeni csatlakozás nemcsak úgy általában Romániának érdeke, hanem magyarságnak is érdeke.

Konzultáltam egyébként a politikailag legkülönbözőbb beállítottságú romániai - azért mondom így, mert nemcsak az erdélyi, hanem a bukaresti és a többi - magyar szervezetekkel,

akiknek mindegyike azt mondta, hogy a schengeni csatlakozás nekik is nagyon fontos, hiszen őket is sújtja az, hogy nincs schengeni határ. Ezért egy ilyen kérdésben mindig konzultálni kell az ottani magyarsággal, és én nagyon óvatos lennék abban a kérdésben, sőt, nem is értenék egyet azzal, hogy Schengent kártyaként használni egy magyar-román más természetű vitában. Azt gondolom, Magyarország letette a garast amellet, hogy támogadjuk Románia schengeni csatlakozását, a feltételeket teljesítették, ezért szerintem ezt támogatnunk kell, már csak azért is, mert ez az ottani magyarságnak is alapvető érdeke, és egyébként ez egy régi vita a radikális jobboldal és a jobbközép között, amikor Románia uniós csatlakozása napirenden volt.

Az a helyzet, lehet azt mondani, hogy amíg ezt és ezt a feltételt nem teljesítik, addig megvétőzzük Románia uniós csatlakozását, de itt látnunk kell, hogy az ottani magyar legitim szervezetek viszont azt mondták, hogy ha akkor, a Gyurcsány-kormány alatt nem kaptak magyar állampolgárságot, legalább az uniós állampolgárságot ne vegyük el tőlük. Ez mindig egy kétélű dolog, de én most itt csak annyit szeretnék leszögezni, hogy Schengen tekintetében szerintem a magyar-román vitától függetlenül Románia schengeni csatlakozását támogatni kell, először is azért, mert igazuk van a kérdésben, másodszor pedig azért, mert az ottani magyarság is ezt kéri tőlünk.

A Csóti György képviselő úr által elmondottakat szintén nagyon szépen köszönöm. Valóban úgy van, hogy a Magyarország elleni támadások tekintetében egyébként a regiszter egy nagyon pozitív szerepet játszott azzal, hogy a pozitív válaszokat bemutatta, és bízta a diaszpóra magyarságát, hogy ott, ahol lehetőségük van, szólaljanak meg. Ha valakinek lehetősége van egy komoly újságban, akkor ott, ha nem, akkor a helyi bélyeggyűjtők értesítőjében, de valahol mindenütt szólaljon meg a magyar érdekek mellett, és példátlan megmozdulás volt, a diaszpóra tekintetében talán még soha nem tapasztalt példátlan megmozdulás volt Magyarország mellett.

Az autonómia tekintetében már az előbb Szili Katalin kérdésével kapcsolatban úgy érzem, elmondtam az álláspontot, és itt nehéz úgy mondani, hogy ne legyen túl direkt az áthallás, de meg kell kockáztatnom egy mondatot. Autonómiaügyben is úgy van, hogy a magyar kormány mondhat valamit, de ennek akkor van igazán súlya és éle, ha az ottani meghatározó pozícióban lévő magyar erők ezzel összhangban cselekednek, nemcsak beszélnek, hanem ezzel összhangban is cselekednek. Isépy Tamás képviselő úrtól hallottam, ő szokta használni azt a kifejezést, hogy úgy vagyunk, mint az úri szabó, hogy hozott anyagból dolgozunk. Itt is az a helyzet autonómiaügyben, mint az úri szabónál, hogy hozott anyagból dolgozunk.

Ahhoz, hogy autonómiaügyben érdemi előrelépés legyen, két dolog mindenképpen kell. Egyrészt Magyarország elkötelezettsége és támogatása e tekintetben, a másik viszont, hogy az ott lévő magyar nemzetrészeknek a szavakon túlmenő, tettekben való kiállása ebben a vonatkozásban. Persze, megértem, hogy ott is nyomások és ellennyomások vannak, és valahogy el kell hajózni a sziklák között, ami egy legitim dolog, teszem hozzá, de autonómiaügyben is akkor tudunk előrelépni, ha összhang van a magyarországi magyar álláspont és az adott nemzetrész álláspontja és cselekedete között. Ha ez a kettő egy irányba mutat, akkor azt gondolom, ha lépésről lépésre is, hogyha sziklák között hajózva is, de tudunk előre menni.

Autonómiaügyben még azt a mondatot hadd kockáztassam meg, hogy nem baj ez az autonómiavita, mégpedig azért nem, mert a többségi társadalmak is - akár Romániában, akár Szerbiában és így tovább - szokják a gondolatot, hogy az autonómia egy olyan követelés, ami mindig meglesz, mert ez a magyar megmaradás garanciája. Nyilván, az adott belpolitikai hullámverésben van, amikor szerencsés dolog ezt a középpontba állítani, van, amikor talán szerencsésebb dolog nem feladni, de nem ezt tenni a fő kérdéssé, de egy dolog biztos, az autonómia kérdést mindig a felszínen kell tartani, és azt gondolom, az a helyes, ha tudatosítjuk

magunkban, hogy minden jó, ami az autonómia irányába mutat, és minden rossz, ami ezzel szemben van.

A tárcaközi bizottság ülése egyébként jövő héten lesz, és a statútum az, hogy évente tartjuk.

Még egy dolgot Kalmár képviselő úr megszólalásához hadd tegyek! Említette a szupranacionális megoldást a nemzetiségi kérdésekben, ami egy nagyon messzire vezető paradoxon. Egyfelől ésszerűnek tűnik, és logikus is, hogy amikor nemzetek vagy országok nem tudnak megállapodni, akkor egy szupranacionális döntéshozatal történjen e tekintetben. Ugyanakkor őszintén megmondom, nekem mindig görcsbe rándul a gyomrom a félelemtől vagy a szorongástól, amikor ez a szupranacionális dolog előjön, mert amikor ezt az Unió előhozza, akkor mindig kifejezetten a nemzeti lét megszüntetése, legalábbis relativizálása a cél.

Az egy ellentmondásnak tűnik, hogy ha a nemzeti létet meg akarják szüntetni, akkor ugyan, a nemzetiségi létet miért tartanák meg? Tehát én mélységesen nem értek egyet az Unióban azokkal a törekvésekkel, melyek a nemzeti lét megszüntetésére irányulnak, és egy európai egyesült államokat akarnak létrehozni. Azzal viszont maximálisan egyetértek, hogy az emberi jogok érvényesülését - a nemzetiségi jogok emberi jogok a közösség szintjén - éppen az Unió alapértékei alapján az Uniónak kellene kikényszerítenie. Ugyanakkor elég szkeptikus vagyok e tekintetben, részint azért, mert nem nagyon jeleskedett eddig az Unió ezekben az ügyekben, a másik pedig az, hogy látnunk kell, egy jó pár ország szögesen ellenérdekelt, mégpedig nagy országok, akik a saját területeken lévő nemzeti közösségekkel, kisebbségekkel szembeni félelmeik miatt nem támogatnak olyan dolgokat, hogy az Unió egészében ezeket az értékeket az Unió kikényszerítse. Az egyébként pedig egy heroikus dolog, amit képviselő úr ebben a dologban tesz, és azt gondolom, hogy képviselőinknek pont ez a feladata a különböző európai fórumokon, hogy az Unió alapértékeire hivatkozva uniós szinten is támogassák ezeket a kérdéseket és ezeket a témákat.

Kovács Miklós barátunk tekintetében, az állampolgárság vonatkozásában azt tudom elmondani, hogy Kovács Miklós barátunktól megszoktuk, hogy általában túloz, nála ez egy habituális dolog, ami a drámaisághoz mindenképpen hozzátartozik, de a tények tekintetében azért árnyaltan kell látnunk a dolgokat. Nem állítom azt, hogy nincs olyan, hogy mondjuk, Kelet-Ukrajnából ukránok különböző trükkel próbálnak magyar állampolgárságot szerezni, és azt sem állítom, hogy a magyar közigazgatásban nincsenek korrumpálható személyek, de a dolog természetéből eredően, amikor ilyen információk jutnak el hozzánk, akkor titkosszolgálati segítséget kérünk, és ezekben a vonatkozásokban is folyamatban vannak ilyen természetű dolgok. Szerintem, ha nem is e bizottság keretében, de egy arra hivatott bizottság keretében érdemes lenne egyszer ezekről az eredményekről is tájékozódni. Bölcs dolog, hogy a közigazgatás átszervezésével a járásokhoz kerül ezeknek az elbírálása, és azt kell mondanom, hogy személyesen is szorgalmaztam az arra hivatott szervek általi kivizsgálását elsősorban - nem csinállok titkot belőle - Ukrajna és Szerbia vonatkozásában ezen hírek valóságalapja kivizsgálása tekintetében.

Nem akarom azt mondani, hogy ez nem létezik, vagy nem létezhet, de ugyanakkor azt is meg kell mondanom, és felelősséggel mondom, hogy néhány portálon lévő beszámolót kivizsgáltattunk, hozzám intézett leveleket megnéztem, és ezek egy jelentős része tudatos dezinformáció volt. Tehát nem létező emberek által írt levelek voltak, és látható módon, talán az ellenérdekű, arra hivatott szervek által gerjesztett bizonytalanságot szándékoló hírek is vannak ilyen vonatkozásban. Itt azt tudom mondanom felelősséggel, hogy kivizsgáljuk az ügyeket, és arra hivatott fórumon, nálam illetékesebb szereplőkkel helyes lenne szerintem egy parlamenti tájékozódás, de nem véletlen, amire itt utalás is volt, hogy hova telepítettük az állampolgársági kérelmek elbírálását. Annyit szeretnék még elmondani, hogy számottevő

mértékben nincs ilyen, de azt nem zárom ki, hogy egyes tisztviselők esetében és bizonyos országok vonatkozásában elszórtan lehettek ilyen dolgok.

Egyébként az mindig egy nagy vita, hogy a nyelvtudást mennyire vegyük komolyan. Lehet, hogy nagyon vadul fog hangzani, de én vállalom - névvel, címmel, telefonszámmal vállalom -, hogy például nagyköveteinknek, amikor augusztusban szokott lenni a külügyben az összehívott nagykövetek, konzulok találkozója, akkor én azt mondtam, és ezt vállalom, hogy nem okoskodni kell, hanem a pecsétet nyomni. Tehát, ha az illető valamit próbál magyarul tanulni, van benne egy jó szándék az egész iránt, akkor ezt méltányolni kell, ugyanis az a helyzet, hogy erre nem lehet adni egy egységes receptet. Én azt mondom, hogy aki például Csíkszeredán, egy színmagyar környezetben nem tud magyarul, az menjen a fenébe állampolgárság tekintetében, aki viszont Ausztrália közepén vagy Argentína közepén az x. nemzedékben csak nagyon-nagyon töredékesen beszél magyarul, azt el kell fogadni, és értékelni kell, hogy mégiscsak a nagymamától, egy cserkészcsapatban megpróbált megtanulni magyarul, és nem legitim elutasítási ok az, hogy helyesírásiilag nem megfelelően tölt ki egy papírt; egyébként a csángók tekintetében is teljesen egyetértek azzal, hogy az adott környezetben elvárható nyelvtudásról van szó. Nyilvánvaló, hogy más Románia vonatkozásában az elvárható nyelvtudás a tömbmagyarságban, mondjuk Sepsiszentgyörgyön, és más dolog az elvárható nyelvtudás egy dél-erdélyi szórványban, vagy például valahol Moldvában, egy csángó közösségben.

Sok olyan dolog volt például, konkrétumot mondok, hogy román rendőr miért kapott magyar állampolgárságot, amikor nála csak az egyik nagyszülő volt magyar, csak törve beszél a magyar nyelvet stb. Azt gondolom, hogy aki mégiscsak tanul valamit magyarul, van valamilyen, még ha pislákoló magyar identitása, és kéri a magyar állampolgárságot, ő már az ellenségünk nem lesz. Tehát azt gondolom, hogy ha valaki jó szándékúan kéri, de csak neccesen tesz eleget a formális feltételeknek, akkor ott a maximális jóindulattal kell elbírálni, ugyanakkor, amikor Donyeckből kérnek állampolgárságot, akkor kellő óvatossággal kell viszonyulni a kérdéshez.

Itt volt egy megjegyzés, bár lehet, hogy én értettem félre, de attól, hogy valaki átjön Magyarországra áldott állapotban, és itt születik meg a gyermek, abból nem következik magyar állampolgárság. Az Egyesült Államokban megvan az ius soli felfogása, hogy ha amerikai területen születik, akkor amerikai állampolgár lesz, de a magyar jog ius sanguines alapján van, tehát a leszármazási alapon, az pedig független attól, hogy topográfiailag éppen hol születik a gyermek.

Szávay képviselő úrnak szeretnék még válaszolni a kérdéseire. Először is köszönöm, amiket elmondott. Amit a képviselő úr elmondott, az voltaképpen olyan, mintha a magyar nemzetpolitika egy igen csinos hölgy volna, akinek van egy forradás a vállán, három szeplő az arcán, és miután elesett, a térdéről feljött a bőr. Egyébként hasonlóképpen látom én is, és köszönöm mindezt, mert helyes dolog, hogy ha a térdén feljött a bőr, akkor azt jódozzuk le, és kötözzük be. Nem érzem támadásnak vagy hasonlóknak a felvetéseit, de nem mondom, hogy mindenben egyetértek. Azt, hogy az elutasított állampolgársági kérelmeket vizsgáljuk át még egyszer, ezt Szávay képviselő úr szorgalmazta, és szerintem teljesen igaza van. Volt olyan eset, amikor én is indokolatlannak tartottam az átnézés során az elutasítást, úgyhogy én ezt nem érzem negatív dolognak, vagy támadásnak, azt gondolom, ezért köszönettel tartozunk, viszont van néhány dolog, amit én másként gondolok.

A Magyar Remény Mozgalom tekintetében nekem nincs ellenérzésem vagy fóbiám velük kapcsolatban, de az a helyzet, hogy a Magyar Remény Mozgalom azért nem tagja a MÁÉRT-nak, mert nincs képviselője a tartományi parlamentben, ráadásul az előző ciklusban sem volt valójában képviselője, mert az, aki volt, nem a Magyar Remény Mozgalom színeiben szerzett mandátumot, hanem VMDP színeiben, következésképpen a formális feltételeknek nem tett eleget. Hasonló a helyzet a Diaszpóra Tanács tekintetében, a diaszpóra

vonatkozásában is, hogy azok kerültek be a Diaszpóra Tanácsba, akiket ott a helyi szervezetek és a tényleges tagság megválasztott. Azt elfogadom, hogy ezt nehezebb mérni, hiszen nincsen egy olyan típusú tagnyilvántartás a különböző magyar szervezetekben, mint például egy választáson való indulásnak mérhető százalékos eredménye, de azért mégiscsak nagyjából megbecsülhető, hogy egy adott szervezet mögött milyen más szervezetek vannak, és milyen tagsága van. Saját szememmel láttam, és a számok is mutatják, hogy például Kardos Béla mögött, a Dél-Walesi szervezet mögött komoly társadalmi támogatottság van sok taggal, sok eseménnyel, sok szervezettel, sok magyar programmal, míg az új-zélandi szervezet mögött én nem látok hasonló tagságot, hasonló szervezettséget. De ha a képviselő úr gondolja, próbáljunk utána nézni úgy, hogy kinek, milyen támogatottsága van, milyen szervezetek vannak mögötte, és ha tényleges tagsága és tényleges szervezete van, én garantálom, hogy akkor ők is bekerülnek.

Egyébként annak vagyok a híve, hogy egy-egy területen ernyőszervezetek jöjjenek létre, hogy mást ne mondjak, a legszebb példa erre a dél-amerikaiak példája, akik gyakorlatilag egy ernyőszervezetbe tudtak összegyűlni. De most anélkül, hogy bárkit megbántanék, és nem in concreto mondom, hanem úgy általában, hogy főleg, amikor a diaszpóra magyar szervezeteiben az ember próbál egy ilyen ernyőszervezetet létrehozni, akkor az csak a látszat, hogy én ott politikus vagyok, én ott aktív pszichiáter vagyok, a helyzet az, hogy fű, fa, virág. Mi világossá tettük, hogy a politikai hovatartozás - leszámítva az örülteket meg az ügynököket, mert az egy külön műfaj -, a vallási megoszlás, az értékrendi kérdések nem ránk tartoznak, és olyan szervezetet hoznak létre, amelyet akarnak, nekünk az egyetlen fontos dolog, hogy magyar szervezet legyen, és akinek tényleges eredménye van, tényleges működése, tényleges rendezvényei, azokat szeretettel látjuk.

Az igazi probléma, hogy nekik voltaképpen nem velünk van bajuk, hanem egymással, és sok esetben évtizedes szembenállások, személyes és szervezeti problémák vannak és így tovább. Azt nem látom reálisnak, hogy egy általános nagy békét tudjunk csinálni. Én egy dolgot tudok, hogy mi kinyitjuk mindenki felé a kaput, és azokat a szervezeteket hívjuk meg, akik demonstrálni tudják azt, hogy van mögöttük tényleges tagság, és van mögöttük tényleges támogatottság. Amint ezt hihetőleg bizonyítják, akkor mi szeretettel látjuk őket. Persze, az a helyzet, hogy a meghívhatók köre véges, mert a működőképességet veszélyezteti, ha egy határon túl sok szervezet van, de a józan ész határain belül, ha a szervezetek bizonyítják azt, hogy ők tényleges tagsággal rendelkeznek, akkor szeretettel látjuk őket.

A VMSZ tekintetében pedig megint hadd mondjam azt, képviselő úr, hogy nem mi választottuk a VMSZ-t, hanem a délvidéki választók. Meg kell nézni a választási eredményeket! Lehet, hogy nem bölcs dolog, hogy megint elmondom - és most hagyjuk a Magyar Remény Mozgalmat -, de például Ágoston barátunk a szívünk csücske, de ha nem választják meg, mit tehetünk? Nem mi mondjuk meg, hogy ki az első számú partnerünk, vagy azt, hogy kivel, milyen viszonyban vagyunk a partnerség tekintetében, hanem azzal tudunk kiemelt viszonyt ápolni, akinek kiemelt szavazói támogatottsága van, és ebben Pásztor István vezetésével a VMSZ sikere és eredménye ténykérdés, ami nem az én, vagy a kormány úri jókedvétől függ, hanem a délvidéki választók akaratától.

A csúszás tekintetében az igazság az, hogy ezért köszönettel tartozom, mert Szávay képviselő úr ostromozása jótékonyan hatott, és néhány konzulátusnál utána néztünk, hogy ténylegesen miért is tart annyira ideig az ügyintézés. Az a tapasztalat, hogy volt ilyen is, olyan is, de szerintem a csíkszeredaiak előtt le a kalappal, mert ők emberfeletti munkát csináltak. Azt csak halkán mondom, hogy egy adott utódállamban van egy bizonyos túréshatár, hogy hány konzult lehet kiküldeni, tehát nem mondhatom azt, hogy még százat kiküldünk, és nemcsak anyagi okokból, hanem egyéb okokból kifolyólag is, de tényleg heroikus munkát csinálnak. Azt gondolom, hogy a másfél vagy két hónap, mire időpontot kapnak, teljesen normális és nagyon jó időpont. Hozzáteszem, hogy amikor hosszabb volt a várakozás, ha

valaki megmondta, hogy miért sürgős neki, akkor őt előrevették, és természetesen átjöhettek bármelyik magyar önkormányzathoz, és beadhatta ide is a kérelmét. Tehát akinek nagyon fontos volt, azt előre tudtuk venni, és szerintem a maximum kéthónapos bejelentkezési idő teljesen reális. Amit mondtam, azt fenntartom, és utána néztem, három hónapon belül minden kérvény el van intézve, sőt, most már gyakorlatilag sokkal korábban, miután az apparátust megerősítettük.

Két olyan dolog van, amire nincsen ráhatásom, az egyik a hiánypótlás. Amikor elkezdenek hiánypótlásról levelezni, azzal nem tudok mit kezdeni, mert akkor megy előre az ügy, amint a hiánypótlásnak eleget tett. Azt elismerem, hogy sok esetben én sem éreztem megalapozottnak azt, hogy olyan részletességben kérték a hiánypótlást, és szerintem lehetett volna nagyvonalúbb is a hivatal. A csúszás egyik oka tehát a hiánypótlás, a másik pedig a nemzetbiztonsági ellenőrzés. Erre azt tudom mondani, hogy én nem tudom sürgetni az arra hivatott szervet, részint nem is venném a nyakamba azt a felelősséget, hogy a sürgetés következtében ők ne száz százalékban megalapozott döntést hozzanak, nem tisztem ezt sem minősíteni, sem értékelni. Egy dolgot tudok mondani, hogy mi Wetzl Tamás és Végh Zsuzsanna égisze alatt a létező leggyorsabban lebonyolítjuk. Természetesen a nemzetbiztonsági ellenőrzésre nincs befolyásunk, annak gyorsítására, és szerintem nem is lenne helyes, mert nyilván, megvan annak az oka, hogy melyik ügyet meddig vizsgálják.

Még egy dolgot itt hadd tegyek hozzá az előzőekhez, hogy miért éreztem úgy, hogy igaz az az elvárás, követelés, hogy nézzük át még egyszer a kérelmeket. Itt tényleg az a helyzet, hogy amikor valakiről köztudott, hogy ő beadta az állampolgársági kérelmet, és nem kapta meg, akkor a környezetében elindul egy találgatás, hogy ugyan, mi lehetett ennek az oka, ami emberileg nehéz helyzetbe hozhat embereket, és főleg, ha egy gyerekről van szó, nehéz átlátnom, hogy az ő esetében mi volt ehhez az elégséges ok. Ezért mondom azt, hogy átnéztük és átnézzük folyamatosan, és a ciklus végén még egyszer átnézzük az összes elutasítást, és ahol nincs nyilvánvaló kizáró ok, ott a megadás mellett vagyunk.

A csángóügy tekintetében egy kicsit az egész dolog előtörténete miatt elmondom, hogy miért voltam amellet, hogy alapvetően a román állampolgársági törvényt vegyük alapul. Többek között pont a csángók miatt. 1.) Először is azért, mert kitűnő a román állampolgársági törvény, ez az igazság. 2.) Ha Románia kiterjesztheti, tömegesen egyébként a román állampolgárságot a Prúton túlra is, akkor mi is megtehetjük ezt az erdélyi magyarsággal. 3.) Ez nagyon fontos, hogy ha Brüsszel nem sérelmezi, hogy Románia kiterjeszti az Unión kívülre az uniós állampolgárságot - egyébként helyesen -, akkor nem sérelmezheti, hogy mi ugyanezt megteesszük a maroknyi kárpátaljai magyar vagy vajdasági magyar tekintetében.

Megjegyzem, ha Brüsszel sérelmezné a magyar és a román eljárást, akkor előbb talán menjenek el Madridba, és nézzék meg, hogy a spanyolok milyen tömegben terjesztik ki a spanyol állampolgárságot a dél-amerikaiak tekintetében. Miután egyébként a magyar nyelvet mintegy 15 millióan beszélik, a román nyelvet mindennel együtt mondjuk, maximum 30 millióan, ha beleszámolom Moldvát, az emigrációt és mindent, akkor ez a kettő szám is elenyésző ahhoz képest, hogy a spanyol nyelvet hányan beszélik Latin-Amerikában. Tehát potenciálisan az állampolgárság kiterjesztése tekintetében nem hinném, hogy Magyarország vagy Románia jelentené a problémát. Ha az Unió nem sérelmezi a spanyol gyakorlatot, akkor nem hinném, hogy nálunk ezt szóvá tehetné. Tehát ezért is bölcs dolog a román állampolgársági törvény átvétele.

Van még egy dolog, mégpedig az, hogy a román állampolgársági törvény üdvösen lazán fogalmaz, mégpedig azért, mert a besszarábiai románokra való kiterjesztés esetében nehéz állami okiratot és egyebeket produkálni. Ez azért volt számukra fontos, mert csángó testvéreink esetében pontosan ugyanez a helyzet, tehát ezért az egész állampolgársági törvény megfogalmazásában figyelemmel voltunk a csángóságra.

A két ember, aki a Kárpátokon kívül volt, a Demokráciaközpont által kiküldött személy volt. Úgy tudom, megpróbáltam ennek utánanézni, hogy viszonylag kevés ügyfél volt, de én is helyesnek tartom egyébként, hogy legalább Bákóba küldjenek ki valakit. A gyimesiek nyilván, átjönnek, de azok, akik Moldva közepén vannak, nekik szerencsésebb, ha Bákóba tudnak menni, tehát szerintem helyes, hogy Bákóban is legyen valaki. Abban bizonytalan vagyok, hogy mi megmondhatjuk-e a Demokráciaközpontnak, hogy hova tegyenek embert, de egy jótékony ráhatást azért fontos, hogy tegyünk ebben a vonatkozásban, és figyelni fogunk arra, hogy azok, akik kimennek a szórvány magyarsághoz, ők e tekintetben vegyék figyelembe a csángókat.

A regiszter tekintetében én egyébként törekedtem arra, nem mondom, hogy naprakészen figyelemmel kísértem, de törekedtem arra, hogy ennek ne legyen pártpolitikai jellege, ezért nem csináltuk azt, hogy ezt mondta az MSZP, ezt mondta a Fidesz, ezt mondta a Jobbik. Ugyanakkor azt gondolom, az egy legitim dolog, hogy ha pozitív javaslat van az egyetemes magyarság szempontjából a diaszpóra magyarsága számára valamelyik párttól, akkor az egy legitim dolog, hogy azt megjelenítsük, úgyhogy megnézzük a dolgot, de én arra törekednék, hogy pártpolitikai jellege ne legyen. Persze, van egy adott kormány, amely mögött van egy adott párt, és annak javaslatai alapvetően törvények formájában valósulnak meg. Tehát ezt a kormány határozza meg, ez a dolog természetéből adódik, de annak ellene lennék, hogy direkt pártpolitikai jellege legyen, viszont attól nem zárkoznék el, és ennek nézzünk is utána, hogy ha egy párt valamilyen pozitív javaslatot tesz, akkor annak megemlézése egy lehetséges dolog, figyelve arra, hogy ne vigyük el a pártpolitika irányába az egészet.

A felelősségvállalási nyilatkozat tekintetében: ilyen nyilatkozatot elsősorban az egyházak adhatnak. Helyes dolog, a határon túli magyarság nagy része egyházakhoz kötődik intézményrendszer szempontjából is, és derék dolog, adják ki, nem hiszem, hogy erre nekünk direkt befolyásunk lenne. A Pedagógus Szövetség szintén hasonló, és a KMKSZ szintén, hiszen mégiscsak a magyarság egyik legfontosabb politikai szerveződése. Ha képviselő úrnak konkrét javaslata van, hogy hogyan kellene ezt átalakítani, akkor megfontoljuk.

Glatz Ferenc elnök úr munkájával kapcsolatban, ha megengedik, nem hiszem, hogy személy szerint nekem feladatomban lenne az, hogy Glatz Ferenc elnök úr munkáját minősíteném, viszont a szituációt, úgy gondolom, hogy legitim módon értékelhetem, és az szerintem teljesen eredménytelen elsősorban a Szerb Tudományos Akadémia miatt. Menjünk bele egy-két mondat erejéig, hogyan jött ez létre. Sólyom László elnök úr kint volt Szerbiában, és akkor született meg a javaslat, hogy a két tudományos akadémia dolgozza fel ezt a témát. Ez akadémikusi megközelítésből ésszerűnek tűnhet, de szerintem nyilvánvaló volt az első percben, hogy ebből soha nem lesz semmi érdemi dolog. Miért? Azért, mert - anélkül, hogy bárkit megbántanék - látható a Szerb Tudományos Akadémia összetétele tekintetében, hogy forradalmi változások nem történtek a korábbi időszakhoz képest.

Itt a vita azon van, ahol a szerb fél szerintem megakadályozza azt, hogy érdemben a kérdést megnyugtatóan tudjuk rendezni, és ők a kommunizmus bűneit többé-kevésbé ugyan elismerik, de tagadják ennek az etnikai vonatkozását, legalábbis ezt el akarják kenni. Mélységesen átérzem például a szerb királpártiak kálváriáját és szenvedését, de az a helyzet, hogy a délvidéki magyarság nem politikai beállítottság alapján szenvedett, hanem etnikai hovatartozásából kifolyólag. Most azt mondom, hogy nincs reális esélye annak, hogy a két akadémia ebben a tekintetben valami látványos előrelépést tudjon produkálni, és túlzás nélkül mondhatom, hogy nem a Magyar Tudományos Akadémiából kifolyólag. Ezért, amikor a nemzetpolitikát elkezdtük, én tudatosan elkezdtem támogatni azokat az önszerveződéseket, melyek civil alapon ennek a múltnak a feltárását tűzték ki feladatuk, és nagyszerű kiadványokat produkáltak a történelmi tudományosság tekintetében is. Azt gondolom, hogy amit ebben az ügyben tehetünk, az az, hogy először is köteles tisztelettel, illő tisztelettel

Sólyom elnök úr javaslata iránt, megfelelő tisztelettel Glatz Ferenc elnök úr iránt, megfelelő tisztelettel a két akadémia iránt, de reálisan megállapítva, hogy ebből nem fog kijönni az a végeredmény, ami a magyar nemzetpolitika számára, és ami a magyar társadalom jogos elvárása szempontjából megfelelő lenne, ezért a támogatásunkat alapvetően azokra a civil kezdeményezésekre helyezzük, akik bátran, megkötöttség nélkül tárják fel a történelmi tényeket.

Ne felejtjük el azért, hogy itt az utolsó pillanatok vannak, hiszen nagyon idős emberek visszaemlékezéseit stb. most lehet összegyűjteni, mert 10-20 év múlva már nem biztos, hogy köztünk lesznek, ezért erre helyezzük a hangsúlyt. Ezt egyébként Szerbiában is elmondtam, itt is, és minden alkalommal elmondom, hogy a lelki értelemben vett megbékélésnek a két nép között múlhatatlan feltétele az, hogy a legitim szerb állam képviselőinek fejet kell hajtaniuk a délvidéki áldozatok emléke előtt, és bocsánatot kell kérniük a magyar közösségtől. Erre mondom azt, hogy annak természetesen semmi akadálya, noha nem tehető egyenlőségjel a kettő között, a hideg napok és a délvidéki mészárlások között, nyilván nem tehető egyenlőségjel nagyon sok szempontból, de természetesen nem látom okát annak, hogy akár én, akár más a magyar nemzet nevében fejet hajtson a hideg napok áldozatai előtt, de elvárjuk azt, hogy a legmagasabb szinten a szerb állam is fejet hajtson, és bocsánatot kérjen a délvidéki mészárlások tekintetében.

Eszék és Sydney tekintetében szerintem is múlhatatlanul szükséges a konzulátus megnyitása. A külügy javaslatai között ott van, ezt én amennyire tőlem telik, maximálisan támogatom, de gondolom, költségvetési okai vannak, hogy még nem nyílt meg, viszont a prioritások között szerepel, és azt gondolom, belátható időn belül meg fog nyílni ez a két konzulátus.

Nagyon szépen köszönöm, igyekeztem választ adni, de ha valamit kifejejtettem volna akaratom kívül, az nem taktikai megfontolásból történt, hanem tényleg kifejejtettem. Ha bármilyen dolog van, nagyon szívesen reflektálok még rá.

ELNÖK: Ékes Ilona képviselő asszony kért még szót.

További kérdések, észrevételek

ÉKES ILONA (Fidesz): Nagyon köszönöm miniszterelnök-helyettes úr válaszait és a beszámolóját, de engedje meg, hogy felhívjam a figyelmét arra, hogy mivel a Szerb-Magyar Vegyes Bizottságot Glatz Ferenc képviseli, úgy tűnik, mint hogyha a magyar állam állna mögötte, és a legutóbbi konferenciákon már az hangzott el az ő szájából, hogy a magyarok voltak 5 ezren és a szerb áldozatok 40 ezren. Itt valahol muszáj lenne helyre tenni ezt az egészet, és nem engedni ezeket a torzításokat. Ráadásul a levéltári kutatások abszolút leálltak, nincsenek, és oda valami minimális segítség is elég lenne, hogy dokumentálják. Sőt, most azt hallottam, hogy lassan már le is állítják a lehetőséget, hogy oda magyar kutatók menjenek, Glatz Ferenc meg jópofáskodik a kintiek kontójára. Valahol ezt jó lenne helyre tenni, mert ez többet árt, mint amennyit használ, és lehet, hogy jobb lenne, ha nem lenne. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Parancsoljon!

Ismételt válaszadás, reagálás

DR. SEMJÉN ZSOLT miniszterelnök-helyettes, tárca nélküli miniszter: Köszönöm szépen.

Ilona! Én itt a magyar államot képviselem, tehát az Akadémia kutatói tekintetében se nem szerencsés, se nem ízléses, ha bármit mondanék ezzel kapcsolatban. Egy dolgot tudok mondani, azt, hogy nem álltak le a kutatások, mert mi finanszírozzuk, csak éppen civil és egyéb szervezeteken keresztül, tehát a magyar állam a pénzt odateszi. Erre megint csak azt tudom mondani, hogy úgy vagyok, mint az úri szabó, hozott anyagból dolgozom. Van egy

dolog, ami adva van, mert örököltük, és van egy dolog, vagy több szervezet, akinek a támogatásán keresztül, úgy gondolom, hogy előbbre tudunk lépni, és ők kitűnő munkát végeztek, ez látható a könyvekben. Egyébként a levéltári kutatásaikat is mi finanszírozzuk, és a jövőben is ezt fogjuk tenni.

ELNÖK: Köszönöm szépen, miniszterelnök-helyettes úr. Nem szeretném újra megnyitni a kört, de azt sem kívánom, hogy bárki szóvá tegye, hogy nem kapott szót. *(Jelzésre.)* Nagyon röviden, kérem, képviselő úr.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen miniszterelnök-helyettes úrnak a tényleg nagyon kimerítő válaszait, és örülök, hogy kormánypárti képviselőtársam is, nem mondom azt, hogy csatlakozott az általam felvetettekhez, mert az rosszul fog hangozni, de örülök neki. Tudom azt, hogy ebben a bizottságban már volt téma a Szerb-Magyar Akadémiai Vegyes Bizottság, és azt is értem, hogy miniszterelnök-helyettes úr az államot képviseli, de azt hiszem, még egyszer elhangzott itt közöttünk nyomatékkal, hogy itt valóban komoly fenntartások vannak a bizottság munkájával kapcsolatban.

Nagyon örülök, hogy csángóügyben pozitívan nyilatkozott miniszterelnök-helyettes úr, mert azt hiszem, ez nagyon fontos, és az érintettek majd nyilván várják, hogy itt valóban történjen valami, és bizonyára nagyon fognak ennek örülni, ha ez a kérdés ott rendeződik.

Egy fél mondat erejéig szeretnék még visszautalni, egyvalamit világossá tenni a délvidéki ügyek kapcsán. Nem a MÁÉRT-tagságról beszéltem, én azt tettem kritika tárgyává, miniszterelnök-helyettes úr, és most nem vitatkozom azzal, hogy kinek, mekkora támogatottsága van, itt legitim magyar szervezetekről van szó, mint ahogy gondolom, ha egy legitim határon túli magyar szervezet egy levéllel fordul a miniszterelnökhöz, akkor legalább elvárhatja, hogy mondjuk másfél hónapon belül egy háromsoros választ kapjon vissza, akár annyit is, hogy köszönjük szépen, meghallgattuk, vagy nem érdekel, amit írnak. Ez egy elemi udvariassági dolog, de ez a válasz sajnos miniszterelnök-helyettes úrtól sem érkezett meg, egyébként konkrétan erre a kérdésre vonatkozóan.

Az eszéki konzulátus kapcsán szintén nagyon örülök, ha miniszterelnök-helyettes úr ezzel kapcsolatban majd a saját véleményét ki fogja fejteni. Még egy dolgot szerettem volna még elmondani, amit most elfelejtettem, úgyhogy köszönöm még egyszer a kimerítő válaszadást.

ELNÖK: Köszönöm szépen.

Szerintem most már semmi sem akadályoz meg bennünket abban, hogy szavazzunk. Előtte szeretném megköszönni miniszterelnök-helyettes úrnak a tájékoztatóját, az írásos beszámolót, illetve az írásos beszámoló kiegészítését, a kérdésekre adott válaszokat, egyáltalán ezt a nagyon bő tájékoztatót, mely után, azt gondolom, senkiben sem maradt megválaszolatlan kérdés, egyben képviselőtársaimnak is köszönöm az aktivitását.

Határozathozatalok

Először a 2. napirendi pont a) kérdésében kell szavoznunk. Arról szavazunk, hogy a határon túli magyarokra vonatkozó feladatok végrehajtásáról szóló beszámolót általános vitára alkalmasnak tartjuk-e. Kik támogatják ezt? *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. Ki nem támogatja? *(Nincs jelentkező.)* Ki tartózkodott? *(Szavazás.)* Egy.

A bizottság többsége általános vitára alkalmasnak tartotta.

Bizottságunk előadót is állít, ezért megkérdezem a bizottság tagjait, elfogadják-e, hogy mint elnök, én leszek a bizottsági előadó. Kik támogatják ezt? *(Szavazás.)* Köszönöm szépen.

Mindannyian támogattuk.

Megkérdezem Szávay képviselő urat, hogy kíván-e kisebbségi véleményt elmondani.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Én leszek a vezérszónok, úgyhogy nem.

ELNÖK: Köszönöm szépen.

A b) pontban az önálló indítvány benyújtásáról szavazunk. Kik támogatják ezt? (Szavazás.) Kik nem támogatják? (Nincs jelentkező.) Ki tartózkodott? (Szavazás.) Egy.

A bizottság többsége elfogadta. Köszönöm szépen.

Két perc szünetet rendelék el, és kérem, hogy senki ne menjen el.

(Rövid szünet)

A bizottság 2013. évi tavaszi munkatervének megbeszélése és elfogadása

Képviselőtársaim! Egy percben megtárgyaljuk a munkatervünket, illetve hozunk róla egy formális döntést. Képviselőtársaim közül néhányan a felhívásunknak eleget tettek, és különböző témákat nyújtottak be, ezeket beépítettük a tervezetbe. Nyilvánvaló, egyeztetés kérdése, hogy ezek a témák a következő félévben el tudnak-e hangozni, vagy nem, és az is nyilvánvaló, hogy ezek bármikor kiegészülhetnek, ha bármelyik képviselőtársunk felvet egy témát, és ha az be tud jönni a bizottság elé, akkor a továbbiakban hétről hétre kiegészítjük ezt az anyagot. Az is egyértelmű, hogy a törvényjavaslatok, határozati javaslatok megtárgyalásánál figyelembe kell venni a Ház működését, tehát a felsoroltakon kívül más témák is elénk kerülhetnek.

Amire szeretném felhívni a figyelmet, az a kihelyezett ülés várható időpontja. Ez valamikor késő tavasszal, májusban vagy júniusban fog megvalósulni, és előreláthatólag Délvidékre mennénk el, Szerbiába, a Vajdaságba. (Csóti György: *Bácskába, úgy még jobb. Bácska és a Bánság.*) Ez így nem igaz. Szeretném, ha az egész Vajdaságot érintenénk, a Szerémséget is, a hármat együtt. Úgy tervezzük, hogy lemennénk az al-dunai székelyekig, ott megismerkednénk a nemzeti kisebbségben és kisebbségben lévő népcsoporttal, utána pedig újvidéki, illetve szabadkai tárgyalást is beletennénk, hogy ne csak a tömbmagyarságnál tájékozódjunk, hanem lehetőleg minél szélesebb körben, és nagyobb területet tudjunk bejárni. Van-e kiegészítés, hozzászólás? Csóti György!

CSÓTI GYÖRGY (Fidesz): Köszönöm, elnök úr.

Csak a Vajdaság vonatkozásában tenném hozzá, hogy miért nem szeretem a Vajdaság kifejezést. Azért, mert ezt a fogalmat a XVIII. században a Habsburg-uralom hozta létre, és ezt a területet, ahol szerb autonóm területfélét akartak kialakítani, Vojvodínának nevezték, aminek a magyar fordítása Vajdaság. Tehát Bácska, Bánság, Szerémség, ezek a magyar elnevezések. De ezt csak lábjegyzetnek szántam, nem ezért kértem szót, hanem egy témát szeretnék javasolni mielőbbi megtárgyalásra a munkarendünkbe a romániai, erdélyi közigazgatási határok megváltoztatása ügyében, összekapcsolva a székely autonómia ügyével, amire éppen most március 10-én igen rá fog fókuszálni nemcsak a Kárpát-medence, hanem remélem, hogy a tágabb környezet is, Európában is fölfigyelnek erre.

Azt javaslom, hogy a Nemzeti összetartozás bizottsága kérje fel az Autonómia albizottságot, hogy dolgozzon ki egy állásfoglalást, vagy tegyen javaslatot egy nyilatkozatra, hogy a bizottság nyilatkozzon március 10. után az eseménnyel kapcsolatban a székely autonómia ügyéről, és ezzel összefüggésben a romániai közigazgatási határok tervezett változtatásáról. Az lenne a javaslatom tehát, hogy az albizottság javaslata alapján, azt külön megtárgyalva a Nemzeti összetartozás bizottsága hozzon nyilvánosságra egy állásfoglalást ezzel kapcsolatban. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen.

Csak a jegyzőkönyv számára jegyzem meg, én úgy tudom, hogy a XIX. században volt ilyen államalakulat, vagy még annak sem lehet nevezni, a szabadságharc leverése után hozták létre valami ilyen névvel, hogy Szerb Vajdaság, Temesség, Bánság, és így nem közvetlenül magyar, hanem közvetlenül Bécs kormányzata alatt volt ez a Vajdaság, mely történelmi régióból áll, Bácska, Bánság vagy Bánát és Szerémség. *(Csóti György: Bánság.)* Most már egyébként a Bánát elnevezést jobban használják a magyar nyelvben. *(Csóti György: Az viszont egy német eredetű szó, magyarul Bánságnak hívjuk.)*

A másik, hogy nyilatkozatot mi nem tudunk elfogadni, sem az Autonómia albizottság, ez formailag állásfoglalás lehet, amit meg tudunk tenni, nyilatkozatot csak a parlament tud hozni. Az állásfoglalásnak semmi akadálya nincsen, tehát azt gondolom, hogy támogatjuk és elfogadjuk ezt, egyébként pedig a munkatervünket a kiegészítésekkel együtt el is fogadhatjuk.

Határozathozatal

Ha egyetértetek, akkor kérem, hogy erről egy formális döntést hozzunk. *(Szavazás.)*
Köszönöm.

Egyhangúlag elfogadtuk a munkatervünket.

Egyebek

Egyebekben szeretném tájékoztatni képviselőtársaimat, hogy az Alkotmánybíróság dr. Áder János köztársasági elnök úr indítványa alapján megvizsgálta a választási eljárásról szóló, az Országgyűlés 2012. november 26-i ülésnapján elfogadott, de még ki nem hirdetett törvényt, és annak egyes rendelkezéseit alaptörvény-ellenesnek minősítette. A döntést követően dr. Áder János köztársasági elnök úr a törvényt visszaküldte az Országgyűlésnek, amelyet dr. Kövér László házelnök úr kiadott az alapeljárásban kijelölt bizottságoknak, s egyben felkérte az első helyen kijelölt Alkotmányügyi, igazságügyi és ügyrendi bizottságot az Alkotmánybíróság határozatának megfelelő módosító javaslat előterjesztésére. Amennyiben a bizottság tagjainak javaslatai lesznek, kérem, titkárságunkon jelezzék, hogy a szükséges lépéseket megtehessek.

(Jelzésre.) Szávay képviselő úr!

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen.

Mivel nincs rá más megfelelő fórum, ezért itt szeretném elmondani, hogy a pénteki KMKF-ülésén, mentségemre legyen szólva, hogy nemcsak én, hanem többedmagammal elnök úrnak egy mondatát, egy gondolatát félreértettem, félreértettük, amit utána rossz összefüggésbe helyeztem, és kritika tárgyává tettem a nyilvános ülésen, úgyhogy ezzel kapcsolatban ezúton is szeretnék elnézést kérni elnök úrtól. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen.

Erre én is ki akartam térni, és elnézést kérek, ha nem pontosan fogalmaztam, egyébként többen úgy értelmezték azt a mondatomat, ahogy ön is. Akiket felsoroltam, az a hivatalos kiutazásokra vonatkozott, és úgy lett volna pontos és jó, ha úgy fogalmazok, hogy az elmúlt évi tevékenységéért a bizottság minden tagjának szeretnék köszönetet mondani. Egyébként úgy érzem, érzékeltem, és most is úgy érzékelem, hogy a meglévő kisebb csörték ellenére a Nemzeti összetartozás bizottsága tagjai, vagy tagjainak többsége gondolatiságban és egyéb más szempontból is 90-95 százalékban ugyanarról a dolgról beszél, és ezt nagyon jónak ítélem. A többi bizottsághoz képest ebből a szempontból itt nagyon jó együttműködés van, és remélem, hogy a bizottság a 2013. évben is ezt a munkát így tudja tovább folytatni. Így lett volna jó, ha ezt így végigveszem, de nem voltam pontos. Köszönöm szépen.

Mindenkinek jó étvágyat kívánok és jó pihenést. Viszontlátásra!

(Az ülés befejezésének időpontja: 12 óra 56 perc)

Potápi Árpád János
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Bihariné Zsebők Erika